

NELOS.be

Duiksport ook voor jou!

De avonturen van Skubba & Fred

Editie 2018

SKUBBA & FRED

Vanaf deze editie beginnen we met een nieuwe reeks verhaaltjes, in het Jeugd-duikhoekje. Omdat het de eerste keer is dat we 'Scubba & Fred' aan je voorstellen, krijgen jullie twee verhaaltjes.

De geboorte van Skubba

Zie hem daar staan. Een magere krullenbol van 10 jaar. Met een ongewone naam. Waarom zijn papa en mama hem deze naam gegeven hadden? Toen hij het hen vroeg, antwoordden ze: "Skubba komt van een woord uit een vreemde taal, Engels genoemd. Het is ingewikkeld, maar het heeft iets met water te maken". Niet verwonderlijk dat ze hem deze naam gegeven hadden: al van zijn geboorte zocht hij water op. Zijn mama koos de naam omdat hij onder het sterrenbeeld Waterman geboren was. Ze kon hem niet uitleggen waar het beeld zich bevond. "Hoe kan ik onder een beeld geboren zijn als je niet weet waar het staat?", vroeg Skubba. Zijn mama wist er geen antwoord op.

Bij zijn eerste badje viel hij uit de handen van de verpleegster, pardoes het water in. Haar kreten en de gil van papa waren niet van vreugde. Hij begreep nog steeds niet waarom ze hem zo snel uit het water haalden.

Vroeger hadden ze thuis een aquarium in de woonkamer. Papa had die met vis en al verkocht. Hij moest. Mama had Skubba op een zaterdagmiddag tussen de vissen en plantjes ontdekt. Weer begreep hij niet waarom ze zo gilde toen ze hem vond. Hij vroeg zich af waarom grote mensen bang van water waren? Water was voor hem als een vriendje. Terwijl klasgenootjes in een plas water sprongen, dook hij er in. Plat op zijn buik. Als het regende, trok Skubba geen vies gezicht, maar liep hij fluitend naar school. Hoe natter, hoe liever.

Zijn mama probeerde jaren om hem een regenjas aan te doen. Finaal had ze het opgegeven. Hij droeg de jas toch niet.

De eerste keer dat het gezin Skubba naar een zwembad ging, kreeg zijn papa de kans

niet hem een zwembroek aan te doen. Hellemal naakt spurtte hij naar het zwembad en dook het diepe in. Hij begreep niet waarom papa en een andere man hem achterna sprongen en uit het water haalden. Zijn gevee was niet omdat hij in het water gevallen was, maar omdat ze hem er uit gehaald hadden.

Zwemmen had hij nooit geleerd. Nog voor de zwemjuf Skubba uitgelegd had hoe je 'plooiën-open-dicht' moest doen, had hij al de overkant van het zwembad bereikt. Onder water! Zijn mama kreeg onmiddellijk haar geld terug.

Zie hem daar staan...

De ontmoeting met Fred

Op een mooie zomerdag aan de waterkant. Zoals steeds probeerde Skubba te duiken op zoek naar vis en plant. Jammer genoeg

zag hij alles een beetje troebel. Wat hij ook met zijn ogen deed, hij kon niet goed zien.

"Opa, waarom draag je een bril?", vroeg hij toen zijn opa op bezoek kwam. "Om beter te zien, Skubba", had opa geantwoord. "Mag ik ook een bril?". "Waarom?". "Omdat ik ook beter wil zien".

De oude man had vriendelijk gelachen. Een week later zag Skubba zijn opa terug. Hij had een oude bril voor hem bij. Om beter te zien.

Wat opa niet wist, was dat Skubba ermee wou duiken.

Vandaag had hij de oude bril meegenomen en met een elastiek op zijn hoofd gebonden.

De bril bleef wel zitten, maar beter kon hij er niet door zien. "Wat ben je daar aan het doen?", hoorde hij achter zich. Aan de kant zag hij een sportieve leeftijdsgenoot met een wijze uitdrukking op zijn gezicht. "Ik probeer beter te zien onder water". "En lukt het?". "Nee, het blijft troebel". "Dan hebben we een probleem!". De andere jongen vervolgde: "O ja, ik heet Fred. Wie ben jij?".

"Mijn naam is Skubba. Waarom stel je die vraag?". "Ik heb je al een tijdje in het oog en ik vroeg me af wat je daar allemaal probeerde. Wat is je probleem?".

"Als ik onder water ben, zie ik niet zo goed. Mijn opa ziet beter met zijn bril op, dus ik probeerde het uit onder water. Maar het helpt niet echt. Kan jij me misschien helpen?". "Ik denk het wel". En Fred vertrok.

Wat een rare kwast, dacht Skubba juist voor hij zijn hoofd terug onder water stak. Misschien moest hij scheel kijken onder water? ■

**TEKST: PATRICK VAN HOESERLANDE
CARTOONS: PETER BOSTEELS**

Fred is terug

In vorige Hippocampus stelden we je Skubba & Fred voor. Het verhaal eindigde met Skubba, die met de bril van zijn grootvader onder water probeerde te zien. Dat lukte echter niet. Misschien moest hij scheel kijken om beter te zien?

Skubba zag nog steeds niet beter onder water. Hoe scheel hij ook keek, onder water bleef het zicht troebel. "Zo zal het niet gaan!", hoorde hij achter zich. Daar stond Fred weer. "Ik heb gelezen dat er lucht tussen je ogen en het glas moet zitten".

"Hoe gaan we dat doen?", vroeg Skubba. "Ik heb al iets gemaakt". Fred haalde een soort boterhamendoos tevoorschijn. De bodem was er echter uitgesneden en vervangen door doorzichtige, harde plastic. Hij gaf de doos aan Skubba die hem onderzoekend bekeek. Hij begreep er niets van. Hoe moest een boterhamendoos met een kapotte bodem hem beter doen zien? Maar omdat Fred zei dat het werkte, moest het werken.

Skubba zette de brooddoos op zijn gezicht en dook onder water. 1, 2, ... 10 seconden

later kwam hij proestend en hoofdschuddend boven. Het water liep uit de doos. "Het werkt niet! Ik zie er niet beter mee dan met de bril van mijn opa". En hij gooide het ding op de kant.

"Natuurlijk niet", zei Fred. "Er zit water in de doos. Ik heb toch gezegd dat er lucht tussen je ogen en het glas moet zitten".

Oeps, dat had hij inderdaad gezegd. "Wat moet ik daar dan mee doen?", vroeg Skubba, wijzend naar de doos die als een stuk vuil op de grond lag.

"Neem de doos en duw hem in het water. Als je er niet mee onder gaat, dan zou je beter moeten zien", antwoordde Fred terwijl hij de doos oprappte.

Vol twijfels nam Skubba het wonderding aan en deed zoals de jongen hem verteld had. Zachtjes duwde hij de doos in het water; er nauw op lettend dat hij geen golven maakte. Hij drukte zijn gezicht tegen de

doos. Zodra de doorzichtige bodem door het wateroppervlak drong, zag hij de dingen niet meer troebel.

"Ja. Het lukt! Ik zie mijn voeten!". Een meter scherp zien. Zo ver had hij in het water nog nooit iets gezien. Vol enthousiasme dook hij naar de bodem. Maar hij was nog maar pas vertrokken of hij kwam teleurgesteld weer boven.

"Aardig ding, maar ik kan het niet gebruiken onder water".

"Klopt", antwoordde Fred. "Maar nu weten we dat het werkt. Als we er in slagen om onder water lucht tussen je ogen en het plastic te krijgen, dan zal je kunnen zien". Misschien dat die rare snuiter toch wist waarover hij het had. Zouden ze ooit vrienden worden? ■

TEKST: PATRICK VAN HOESERLANDE
CARTOON: PETER BOSTEELS

Een betere boterhamendoos

In de vorige Hippo ontdekten Skubba & Fred hoe ze door het wateroppervlak konden zien met behulp van een soort boterhamendoos met doorzichtige bodem.

Ze stonden zij aan zij aan tafel. Voor hen lag de boterhamendoos. Ze zouden een grotere doos kunnen nemen en de bodem vervangen door doorzichtig en hard plastic, zoals Fred met de kleine doos gedaan had. Skubba zou dan dieper kunnen kijken.

Maar dieper kijken interesseerde hem niet als hij niet onder water kon zijn. Ze konden de oplossing maar niet vinden. Terwijl Fred aan het denken was, stond Skubba maar te kijken. Hij verveelde zich ver van het water. "Wil je nog iets drinken, Fred?". "Nee!". "OK. Dan spoel ik de glazen uit".

Toen hij aan de spoelbak kwam, zag Skubba dat er nog water in stond. Fred kwam naast hem staan. Eén beker werd al snel een schip op de spoelbakzee. Een storm stak op en de boot kantelde. Blub, blub, het glas zonk naar de bodem. Niet zomaar. Hij moest kracht op het glas zetten, want er bleef een luchtbel in zitten.

"DAT IS HET!", hoorde hij luid in zijn linker oor. Nog voor hij iets kon zeggen, schreeuwde Fred opnieuw "DAT IS HET!". Totaal van de kaart keek Skubba naar zijn ronddansende vriend. "Wat bedoel je met 'dat is het?'". "Zie je het dan niet? Je hebt juist ons probleem opgelost!".

"Hoezo? Met een boot die zinkt?"

"We hebben geen grotere doos nodig. We moeten alleen je hoofd er in steken".

"Mijn hoofd in een glas?". "Nee, in de luchtbel". "Maar die zit toch in het glas!?"

"Wacht, ik zal je het laten zien". En weg was Fred.

Hoe zou hij zijn hoofd nu in die luchtbel krijgen? Skubba begreep niet wat zijn vriend bedoelde. Even later kwam Fred met een emmer in zijn hand terug tevoorschijn. Hij zette die op het hoofd van Skubba. "Maar ik zie niets meer", zei Skubba half verbaasd. "Als ik nu al niets zie, hoe zal ik dan kunnen zien als ik duik?". "Nee, nee. Zo kun je natuurlijk niets zien. Er moet nog plastic in". "Maar dan kan ik er niet meer met mijn hoofd in?".

"Nee, geen plastic in de bodem, maar in de emmer". Fred kwam aandraven met een groot mes, pakte de emmer af en begon te snijden. Nu zag Skubba wat Fred bedoelde. Het venster zou langs de zijkant komen. Hij zou als duiker gewoon maar door dit venster moeten kijken, met zijn hoofd in de emmer.

■

TEKST: PATRICK VAN HOESERLANDE

CARTOON: PETER BOSTEELS

Een emmer vol verwachtingen

Vorige keer stopte het verhaal met Fred die een groot gat in de zijkant van een emmer sneed, om er nadien een plastic kijkvenster in te plaatsen.

Zij aan zij keken ze naar het water, met de emmer in de hand. Zou Skubba nu kunnen duiken en onder water zien?

Met het water tot aan de schouder deed hij de emmer over zijn hoofd. Terwijl hij door het venster keek, legde Fred uit hoe hij de emmer moest gebruiken. "Hou de emmer recht, want anders ontsnapt de lucht en komt er water in".

Langzaam zakten Skubba en de emmer naar beneden. Het water kwam al aan de onderste rand van het venster. Een gevoel van blijdschap en nieuwsgierigheid naar wat hij zou zien borrelde op. Dit gevoel verdween op het moment dat de emmer halsstarrig weigerde verder te zakken. Alhoewel hij bijna met zijn volle gewicht aan de emmer hing, kreeg hij hem niet verder onder. En zo lang het venster niet onder water kwam, zou hij niets zien.

"Duiken!", riep Fred hem toe. "Duiken!". Maar hoe hard hij ook zijn best deed, de

emmer wilde niet onder. Ten einde raad besloot hij er volledig aan te hangen. Daarbij trok hij de emmer schuin. Met een droog 'klokgeluid' verliet de luchtbel de emmer en stroomde er water binnen. De holte van de emmer vulde zich onmiddellijk en door het gewicht zonk hij met Skubba naar de bodem. Luttel tellen later dook Skubba weer op. "Ik zie niets! Die emmer werkt niet", klaagde hij tegen Fred. "Ik krijg ze niet onder water als ik er aan hang. Met die boterhamendoos zag ik ten minste IETS". "Je weegt niet zwaar genoeg. Je moet meer wegen, wil je de emmer onder water krijgen. Weet je nog hoe veel kracht je moest gebruiken om je glas onder te duwen? Wel, voor die emmer hebben we nog meer kracht nodig".

Nog voor Skubba kon reageren, verdween Fred uit zicht. Hij wist niet dat Fred op zoek was gegaan naar alles wat hij kon dragen en toch zwaar was: een grote steen, een

stuk metalen buis en zelfs een heus stuk treinrail. Hij laadde alles, samen met een beetje gereedschap en een rol koord in een kruiwagen en keerde terug naar het water. Daar was Skubba nog altijd aan het proberen de emmer onder te dompelen. Alleen met er op te gaan zitten, slaagde hij hierin. Maar dan kon hij niets zien.

"Geef de emmer maar", riep Fred hem toe. Toen hij het ding kreeg, maakte hij drie gaten in de onderkant. In feite de bovenkant, want hij hield de emmer ondersteboven. Door die gaten stak hij koord waaraan het extra gewicht bengelde. Dit alles sleurde hij naar de kant en wierp het in het water. "OK!", riep Fred.

"OK?", antwoordde Skubba, terwijl hij vol verwachting naar de dobberende emmer keek. ■

TEKST: PATRICK VAN HOESERLANDE

CARTOON: PETER BOSTEELS

Met zicht op water

Fred maakte drie gaten in de emmer, zodat er een koord – waaraan een gewicht aan bengelde – kon vastgemaakt worden. Hopelijk zorgde het gewicht ervoor dat de omgedraaide emmer nu wel onder water geraakte.

De emmer met daaraan het koord en het gewicht dobberde op het water, maar het venster was vanaf de oppervlakte niet meer te zien. Dat zag er goed uit! Skubba begreep de bedoelingen en sprong het water in. Hij hapte een teug lucht en dook onder. Fred keek naar wat er voor hem in het water gebeurde. Hij zag de emmer op en neer gaan en af en toe draaien. Wat gebeurde daar onder water? Met veel gebruis kwam Skubba terug boven. Dolenthousiast vertelde hij aan Fred dat hij nu onder water kon zien. Hij dacht zelfs dat hij een vis had gezien. Hij was niet zeker, maar het kon toch zijn! Zo goed zag hij onder water. Hij ratelde aan één stuk door. Nog vóór Fred iets kon zeggen of antwoorden, was hij al terug onder.

Een goede teug lucht nemen. Kopje onder. Zijn weg zoeken tussen de koorden. Hoofd in de emmer steken. Eenmaal daarin kon hij gewoon opnieuw ademen. Hij kon zelfs naar links en rechts kijken door met zijn handen de emmer te draaien. Dit was het; zo kon hij uren doorgaan. En dat deed hij ook. Keer op keer.

Na een tijdje begon zijn hoofd ijl aan te voelen. Enkele duiken later begon hij hoofdpijn te krijgen. Maar ondanks de toenemende hoofdpijn koelde zijn enthousiasme niet af. Hoewel, dit kon hij niet lang meer volhouden.

Als hij na de tiende, of was het de twintigste duik terug boven kwam, vroeg hij Fred of dit normaal was. Zijn vriend vertelde hem iets over een gas van zure stof dat verbruikt werd en iets van zure stof van kolen die uitgedemd wordt. De lucht in de emmer zou

te veel van dat kolenstof bevatten. Hij wist niet dat er kolen in zijn borstkast zaten, maar als zijn vriend zo iets vertelde, dan zou dat wel waar zijn. Fred zou trouwens ook hiervoor een oplossing weten.

En ja, Fred wist een oplossing en die was simpel: ze moesten er gewoon voor zorgen dat de lucht in de emmer af en toe ververst werd. Dit konden ze door de emmer boven te halen en om te draaien. Eigenaardig genoeg moest Skubba lucht 'scheppen' door de emmer omgekeerd te houden. Maar door het gewicht aan de emmer was dit een moeilijk karwei. De eerste pogingen eindigden allemaal met een emmer vol water. Het kolenstof was er dan wel uit maar het zuur was er niet in.

"Fred? Waarom tast dat zuur de emmer niet aan?", vraagt Skubba.

"Waarom vraag je dat?", vraagt Fred verwonderd.

"Wel, mijn vader heeft eens zuur gemorst en er was een gat in zijn broek gebrand. Waarom brandt dat zuur dan niet door de emmer?"

"Welk zuur?"

"Wel die zure stof die we proberen in de emmer te doen?"

"Ah, de zuurstof! Dat is geen zuur, maar een deel van de lucht. Lucht bestaat voor het grootste deel uit stikstof en zuurstof. De zuurstof hebben we nodig om te leven. In lucht zonder zuurstof stikken we, vandaar de naam stikstof. Zuurstof die we gebruiken verandert in koolzuurgas. En dat laatste gas bezorgt je hoofdpijn."

"Dus als je te lang dezelfde lucht ademt, verbruikt je al het zure, oeps zuurstof en zit er alleen stikstof en koolzuurgas is. Dan stik je en krijg je hoofdpijn. Klopt dat?"

"Ja, zo is het."

"Dan moeten we iets vinden dat gemakkelijker gaat dan de emmer omdraaien."

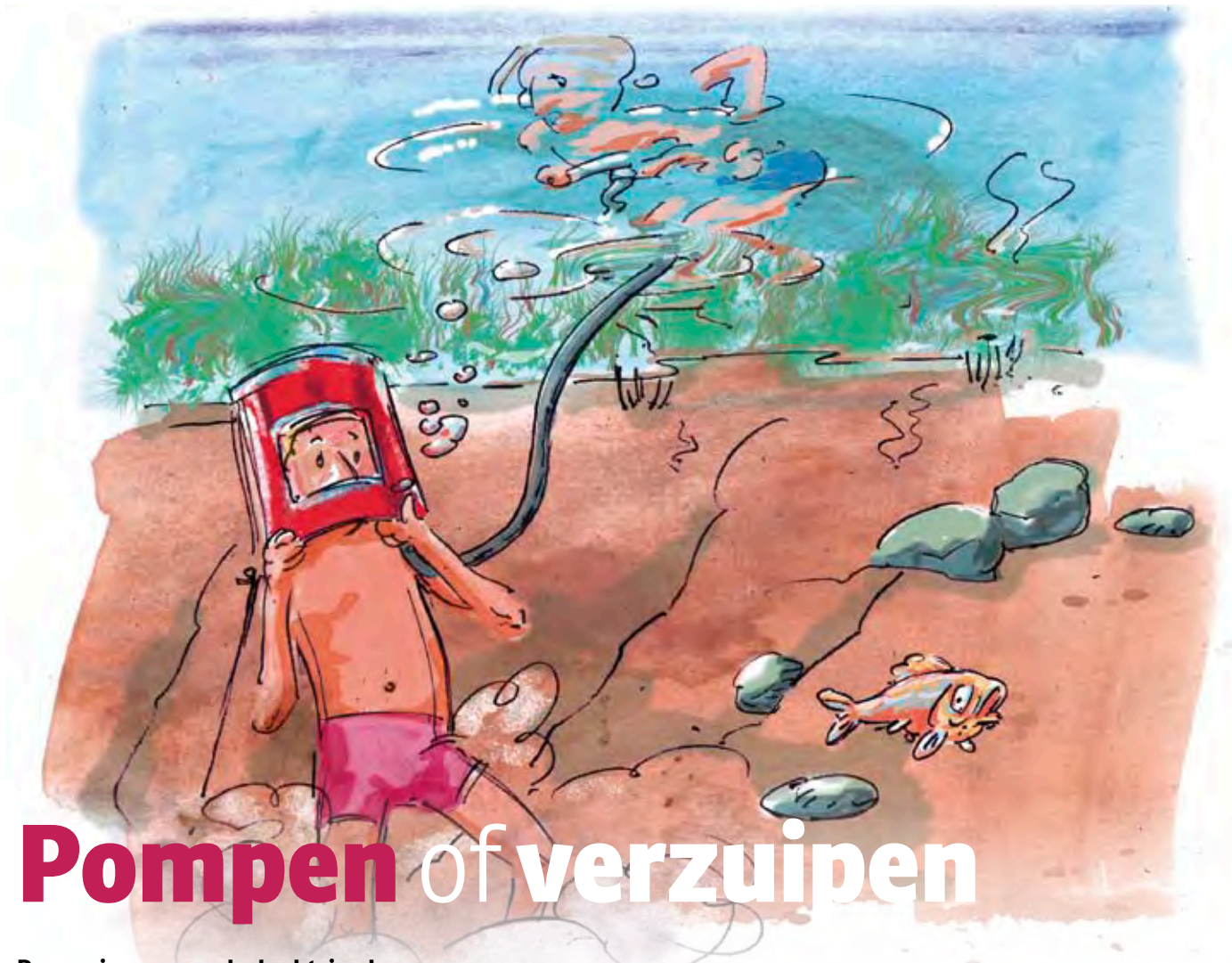
"Ja. Inderdaad."

"Maar hoe, Fred? Freed!" Skubba zag zijn vriend nergens meer. Weer was hij verdwenen. Hoe kon hij nu die emmer omdraaien zonder dat er water in kwam? ■

TEKST: PATRICK VAN HOESERLANDE

CARTOON: PETER BOSTEELS

Pompen of verzuipen

De pogingen om de lucht in de emmer te verversen door die om te draaien mislukten. Soms had Skubba geluk en bleef er een beetje lucht in, maar dat was steeds te weinig om in de emmer te kunnen ademen.

Alleen de emmer aan de kant sleuren en hem dan weer het water in te gooien lukte iedere keer. Hoewel dit vermoeiend was, betekende dit toch dat hij kon blijven duiken. En dat zonder dat hij hoofdpijn kreeg. Waar was Fred nu weer mee bezig?

Na de zoveelste trip naar de waterkant botste hij op Fred. Zijn vriend stond met een fietspomp en een lange darm in zijn handen. "Wil je hiermee de lucht in de emmer verversen?", vroeg Skubba.

"Jawel. Ik sluit één uiteinde van de darm aan op de fietspomp en steek het andere uiteinde in de emmer. Als jij zorgt dat het uiteinde in de emmer blijft, dan pomp ik".

Simpel plan. Skubba dook met de darm de emmer in. Met één hand hield hij zijn zelfgemaakte duikhelm vast en met de andere hand de luchtdarm. Voor hij onder water ging, zag hij nog net hoe Fred begon te pompen. Het ffff-geluid vertelde hem dat er verse lucht in de emmer kwam. Het waterpeil zakte en na een tijdje zag hij luchtbelletje van onder de rand ontsnappen. Het werkte.

Hij kon nu lang onder water blijven. Af en toe moest hij boven water komen omdat hij tijdens een beweging de luchtdarm verloor. Maar als alles goed ging, kon hij met volle teugen van de onderwaterwereld genieten. Hij zag visjes, rode bolletjes die zwommen, lange draden die op planten leken (of waren het planten die op lange draden leken), ... Telkens hij boven kwam, kon Fred delen in zijn, nee hun, ontdekkingen. Eindelijk kon hij duiken!

Zo ging dit dagen door. Fred stond aan de kant te pompen, terwijl Skubba onder water zat. Beiden waren gelukkig. En ze zou-

den nog zo gestaan hebben, mocht Skubba niet op een mooie dag gevallen zijn.

Die duikdag wou Skubba een vis van dichtbij bekijken. Hij had al ontdekt hoe hij dieper kon duiken door zich voort te trekken aan de 'draden'. Maar vooruitbewegen had hij nog niet gedaan. In feite kon hij, met veel moeite, enkel naar boven en naar beneden. Maar nu wou hij de vis volgen. Eén stap ging, maar bij zijn tweede stap geraakte zijn rechtervoet vast in één van de draden, waardoor hij zijn evenwicht verloor. Zijn linkervoet botste tegen het stuk treinrail. In zijn poging om recht te blijven trok hij aan één kant van de emmer. Daardoor kwam deze scheef te staan. Met een 'klokgeluid' ontsnapte de lucht. Verstrikt in de draden kwam Skubba naar boven.

"Ik wil kunnen voortbewegen!", riep hij naar Fred, die nog stond te pompen. ■

**TEKST: PATRICK VAN HOESERLANDE
CARTOON: PETER BOSTEELS**

Archimedes

Ademen onder water lukt nu al. Nu nog een oplossing vinden om je te kunnen voortbewegen.

"Eureka!", riep Fred.

"Wat heeft Erika hier mee te maken?", reageerde Skubba.

"Nee, EUUureka. Dat riep Archimedes toen hij in zijn bad zat".

Skubba had Fred altijd al een beetje speciaal gevonden, maar nu was hij overtuigd dat zijn vriend volledig de kluts kwijt was. "Wie is Archidinges?".

"Archimedes is een Griekse geleerde die voor zijn koning moest uitvinden of zijn kroon wel volledig van goud was".

"Moet je daarvoor een geleerde zijn? Je smelt de kroon en je ziet het direct".

"Ah, nee. Het was een cadeau, dus mocht de kroon niet gesmolten worden".

"Aaah", zuchtte Skubba, zich afvragend wat dat met duiken te maken had.

"Toen Archimedes in zijn bad kroop, liep er water uit", vertelde Fred verder.

"Dat heb ik ook!", riep Skubba. "En als je er in springt, dan pletst het tegen de muren".

Maar Fred ging onverstoort door: "Hij dacht: ik meet hoeveel water er uit mijn bad stroomt als ik een klomp puur goud met hetzelfde gewicht als de kroon in mijn bad leg. Indien ik die hoeveelheid vergelijk met het water dat bij de kroon uit mijn bad stroomt, dan moet dat gelijk zijn".

"Ja, ja. Laten we duiken", zei Skubba die er niets van begreep.

"Nee, luister! Als we weten hoe zwaar je emmer vol water weegt, dan moeten we er gewoon voor zorgen dat je emmer leeg even zwaar weegt. Begrijp je? Dan kan je onder water bewegen".

Hoewel Skubba er kop noch staart aan kreeg, klonk de laatste zin als muziek in zijn oren. En als zijn rare vriend iets beloofde, dan gebeurde dat ook.

Fred nam de emmer van Skubba en verdween. Skubba bleef eenzaam achter. Enig tijd later kwam Fred met de emmer terug. Blijkbaar was die heel zwaar geworden.

"Wat ben je gaan doen?", vroeg Skubba.

"Een volle emmer weegt 5 kg. Ik heb aan de buitenkant van je emmer 5 kg lood uit de garage van je vader bevestigd. Daarom weegt hij nu zo zwaar. Ga in het water staan en zet de emmer zoals gewoonlijk op je hoofd".

"Vijf kilo op mijn hoofd zetten?", zei Skubba toen hij zag dat Fred het amper kon dragen. "En ik moet daar mee duiken?".

Skubba had zijn twijfels, maar de drang om echt te duiken was te groot. Hij besloot te doen wat zijn vriend hem vroeg. Hij nam de emmer en terwijl Fred pompte, stak hij zijn hoofd onder water en in de emmer. Onder water woog de emmer helemaal niet zwaar. Hij moest er zelfs een beetje aan trekken om helemaal onder te gaan. Terwijl hij hem vasthield, kon hij er mee draaien. Leuk. Aangezien er geen draden meer waren, kon hij nu gemakkelijk een stap vooruit zetten.

"Hey, dat lukt. Ik kan bewegen", riep hij verrast. Maar het water rond de emmer smoorde het geluid. Fred reageerde niet en pompte rustig verder. ■

**TEKST: PATRICK VAN HOESERLANDE
CARTOON: PETER BOSTEELS**

Een schatkamer

's Morgens zaten Skubba en Fred aan de ontbijttafel. Ze zouden vandaag opnieuw gaan duiken. Skubba kon nu bewegen onder water en hij verheugde zich al op nieuwe ontdekkingen. Fred was benieuwd wat zijn vriend nu weer zou willen. Hij had het gevoel dat er nog veel te ontdekken was.

S kubba's mama was de ganse tijd geboeid naar hun verhalen over emmers, pompen, venstertjes, ... aan het luisteren. Tot ze opeens zei dat ze hun jas moesten aandoen en naar buiten gaan. Wat was mama van plan?

Mama reed de auto uit de garage en vroeg aan de jongens om in te stappen.

"Mama, waar gaan we naar toe?", vroeg Skubba.

"Wacht maar af. Je zal het wel zien". Meer konden ze niet uit haar krijgen.

Beiden waren aan het rondkijken en probeerden te raden waar ze naar toe reden. Tot de auto opeens stopte en mama hem parkeerde. Waren ze er?

"Stap maar uit. Hier moeten we zijn".

"Waar moeten we zijn?", vroeg Fred, die net zoals Skubba de ganse weg niet gesproken had.

"Daar!", antwoordde ze terwijl ze richting een gebouw met een blauw-witte vlag stapte.

Fred vond het een eigenaardige vlag, want er was een stuk uit. Wat was dit voor iets?

Toen ze binnenstapten, stonden de twee jongens aan de grond genageld. Ze waren in een schatkamer. Overal hingeneigenaardige dingen. Allemaal dingen die met water te maken hadden. Ze keken rond en rond. Met hun mond open.

"Waar zijn we?", vroeg Skubba.

"In een duikwinkel. Voor een duikbril", antwoordde zijn moeder.

"Een wat?", vroeg Skubba.

"Een duikbril. Je hebt lang genoeg met je emmer gedoken. Het wordt tijd dat je een echte duikbril gebruikt".

De man van de schatkamer toonde een heleboel verschillende duikbrillen. Hij vertelde dat het belangrijk was dat de bril goed op je gezicht paste. Tevens moest de bril met een riempje op je hoofd gehouden worden en ook dat moest goed passen. Skubba moest ook af en toe in zijn neus knijpen terwijl hij een masker op had.

"Zo kan je je oren klaren", vertelde de schatbewaarder.

Skubba wist niet waarover hij het had. Hij luisterde ook niet echt, want hij was veel te nieuwsgierig naar al die andere dingen.

Fred, die geen duikbril wou, was al lang tussen de rekken verdwenen. Hij raakte alles aan, keek goed hoe het er uitzag en las alles wat er te lezen viel. Hiermee zou hij zijn vriend later kunnen helpen.

Voor Skubba bekomen was, had hij een zak met een duikbril en een snorkel in de hand. Hij zorgde er voor alsof het twee klompen goud waren.

Ook op de terugweg waren beide jongens misstillet. Skubba was aan het dromen van alle duiken die hij met zijn duikbril zou doen. Van alle dingen die hij zou zien.

Fred vroeg zich af waar al die dingen in de winkel voor dienden. Dikke rubberen pakken. Grote schoenen waarmee je zeker niet kon lopen. Riemen met blokken aan ...

Pas toen ze thuis kwamen, begonnen ze honderduit te vertellen over wat ze allemaal gezien hadden en wat ze allemaal zouden doen.

En mama? Die lachte. ■

TEKST: PATRICK VAN HOESERLANDE

CARTOON: PETER BOSTEELS

Zakduiken

Met het vallen van de bladeren begon ook de temperatuur te dalen. Het warme water aan de oppervlakte verdween dag na dag. Skubba moest zijn verblijf in het water vanwege de kou meer en meer beperken. En dat zinde hem niet!

Met kleren aan zwemmen gaf hem slechts enkele minuutjes respijt. Eens de stof van zijn broek en trui water opgezogen had, kreeg hij het weer koud. En zijn moeder was al helemaal niet tevreden als hij met een zak natte kleren thuiskwam. Ook al probeerde hij die, voordat ze het merkte, in de droogkast te stoppen.

Als je natte kleren in een plastic zak kan stoppen, kan je je kleren er ook droog mee houden. Duiken in een plastic vuilniszak viel niet echt mee. In het begin slaagde hij er niet in om in de zak te kruipen zonder dat deze scheurde. Eenmaal in de zak was het bijna een onmogelijke taak om in het water te raken. Zakspringen gaat goed zolang je

op een vlak stuk blijft, maar van een helling is dat minder gemakkelijk. Hij was eerst een paar keer in het water gevallen. Zijn kleren waren niet alleen nat, maar ook smerig. En dat maakte moeder niet blij. Het hielp niet dat hij vertelde dat hij niet met kleren aan gaan duiken was, maar dat hij in het water gevallen was. Ze geloofde hem niet.

Toen hij uiteindelijk de kunst van het te water zakspringen onder de knie had, kreeg hij te maken met een ander probleem. Als hij tot aan zijn knieën in het water stond, snoerde het zijn benen af. En het werd erger naarmate hij dieper ging. Tegelijkertijd begon het bovenstuk zich met lucht te vullen. Hij snapte het niet. Dit gebeurde toch niet als hij met zijn zwembroek ging duiken. Waar was Fred als je hem nodig had?

Toen hij zich nogmaals verwonderde waarom het water zijn benen vastgreep, hoorde hij iemand lachen. Het was Fred. Eindelijk. "Net een peer die in het water gevallen is!", gierde die het uit.

"Waarom help je me niet in plaats van te lachen? Waarom gebeurt dit?", vroeg Skubba.

"Het heeft iets met druk te maken", legde Fred uit.

"Met druk?", antwoordde Skubba met vragende ogen. "Wat is dat: druk?"

Toen begon Fred het begrip stap voor stap uit te leggen. "Druk ontstaat wanneer je een kracht op een oppervlakte uitoefent. Als je met je hand tegen de muur duwt, dan oefen je een kracht uit tegen deze muur. Maar je kan ook zeggen dat je hand een druk uitoefent. Immers, je hand heeft een bepaalde grootte die we oppervlakte noemen. Bij dezelfde kracht, hoe kleiner je handen hoe groter de druk. Indien je dezelfde kracht zou uitoefenen op een zeer klein oppervlak, bijvoorbeeld het puntje van een nagel, dan zou je die nagel in de muur kunnen duwen. Het is dus niet alleen belangrijk hoe groot de kracht is, maar ook hoe groot de druk is".

"Jaja, ik begrijp wat druk is, maar wat heeft dat nu met mijn peervormige zak te maken?", vroeg Skubba na de uitleg van Fred.

■

TEKST: PATRICK VAN HOESERLANDE
CARTOON: PETER BOSTEELS

Cartoon: Peter Bosteels.

Een emmer water op je hoofd

Druk was dus kracht op een oppervlak. En zoals bij een balon, hoe meer je er op drukt, hoe kleiner hij werd. Dat had Fred uit de uitleg van zijn vriend begrepen. Maar Skubba begreep nog altijd niet wat dit met zijn peervormige zak te maken had.

Wat heeft druk nu met mijn zak te maken?", vroeg Skubba een beetje in de war.

Fred nam een emmer en vroeg Skubba die bovenop zijn hoofd te zetten. Met grote ogen deed Skubba wat zijn vriend vroeg.

"Wat wil je hiermee aantonen?", vroeg hij terwijl hij de emmer met zijn handen vasthield.

"Even wachten", antwoordde Fred. Hij ging iets hoger staan en goot water in de emmer. Skubba voelde het gewicht boven zijn hoofd toenemen. Na een tijdje voelde hij de spieren in zijn nek en armen stijver worden. Dat ding is zwaar.

"Waarom, Fred?"

"Onder water heb je ook dat gewicht boven je hoofd. Het water zit wel niet in emmers, maar toch boven je hoofd".

Skubba dacht hierover na. Zijn vriend was slim, maar toch klopte er iets niet. "Waarom voel ik dat gewicht dan niet op mijn hoofd?"

"Het water is niet alleen boven je, maar ook onder, links, voor, achter, ... helemaal rond je. Volgens Pascal drukt het overal tegen je aan. Daarom voel je het niet!".

"Heeft mijn neef Pascal hierover iets tegen je verteld?"

"Nee. De onderzoeker Pascal. Hij toonde aan dat druk in alle richtingen gaat. Daarom voel je de druk niet alleen op je hoofd maar ook op je buik en je rug".

"Aha", antwoordde Skubba twijfelend. "Maar wat heeft dat nu met die peervorm te maken?"

"Op je hoofd staat er één emmer, maar tot aan je voeten zijn dat er meer. Meer emmers, is ...".

"... meer druk!", antwoordde Skubba snel.

Skubba begon het verband te zien. "Bovenaan weinig druk. Onderaan meer. Aan mijn voeten wordt de zak dichter bijeen gedrukt, dan aan mijn schouders".

"Ja, ja".

"Dus, als ik ga liggen dan is de druk overal gelijk en heb ik geen peer, maar een buis".

"Je begrijpt het".

"Proberen", riep Skubba terwijl hij zich klaar maakte. Helemaal uitgedost sprong hij in het water, maar ... hoe hij ook spartelde, hij bleef boven. Hij was helemaal geen duiker, maar een dobber.

Wat ging er nu weer fout? ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Met lood in de schoenen

Hoe hij ook spartelde, hij bleef als een dobber op het water dansen. Deed hij zijn hoofd onder water, dan kwamen zijn voeten boven. Voeten onder, hoofd boven.

Waarom kon hij niet duiken? Zou Fred hem kunnen helpen? Maar Fred was weg. Waar was Fred?

Toen hij alleen en met veel moeite uit het water geklauterd was, zag hij zijn vriend met een zwaar beladen wagentje aankomen. De wielen zakten in de grond. "Wat zat daar in?", riep Skubba.

"Herinner je je Archimedes?", riep Fred terug.

Skubba dacht diep na, maar, behalve dat het een slimme Griek was, hij kon zich niet direct herinneren wat die Archimedes gedaan had.

"Het glas in de pompbak", vertelde Fred.

"Het glas in ...". Ja, nu wist hij het weer. Het glas dat niet onder wou. Alleen door er gewicht aan te hangen, ging het onder. Evenveel gewicht als er water in het glas kon.

"Ja, de Wet van Archimedes!".

"Inderdaad. Die wet geldt niet alleen voor je duikemmer, maar ook voor jou in de zak", voegde Fred er nog aan toe.

"En daarom heb je al dat lood mee?", vroeg Skubba.

Cartoon: Peter Bosteels.

"Ja, ik ga je zwaarder doen wegen", zei Fred glimlachend.

Skubba moest recht staan. Fred was zo handig dat hij een veel te grote schoen met lood erin over de linkervoet van Skubba kon trekken. Daarna was het de beurt aan de rechtervoet. De zak rond zijn lijf leek op een veel te grote broek.

Nu kreeg Skubba nog twee zware platen lood over zijn schouders. Het gewicht deed hem bijna vallen. Hoe langer Fred bezig was, hoe zwaarder Skubba werd. Tot uiteindelijk het karretje leeg was.

"OK, dat moet voldoende zijn", zei Fred goedkeurend. "En nu het water in".

Met lood in de schoenen vergde iedere stap een krachtinspanning. Skubba kon zich niet voorstellen dat hij zo lang zou kunnen duiken, maar toen hij het water bereikte, voelde hij zich stap voor stap lichter worden. Het werkte!

Toen hij tot aan de oksels in het water stond, viel het gewicht als het ware van zijn schouders. Dit was het!

Jammer genoeg scheurde de plastic zak voor hij echt kon duiken. Het koude water liep erin en in een mum van tijd was Skubba kletsnat en had hij het ijskoud.

Thuis gekomen, lachte zijn moeder met het nat pakje kleren bovenop het karretje gevuld met blokken lood en een kapotte zak. "Opnieuw nat?", vroeg Skubbas moeder.

"Ja, een scheur in de zak", zei Fred terwijl Skubba het met een bedroefd gezicht bevestigde.

"Er ligt iets in de garage voor je. Je zal het kunnen gebruiken", zei ze met vreugdelichtjes in haar ogen.

Skubba dacht aan een set droge kleren of een plakband, maar Fred ontdekte echter een zwart, rubberachtig pak.

"Jawadde, een echt neopreen duikpak!", riep Fred het uit.

"Een neopak?", vroeg Skubba verbaasd.

"Nee, een duikpak gemaakt van rubber, met daarin ingekapselde luchtbelletjes. Die belletjes houden je warm in het water. Man, nu kan je echt duiken!", glunderde Fred.

"Dank je wel, mama", zei Skubba terwijl hij al aan het wegdromen was. ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Cartoon: Peter Bosteels.

Nylon kousen

“Een neopak?”, vroeg Skubba verbaasd. Jawel, zijn moeder had hem een echt duikpak gekocht. Waw! Tof!

Fred nam een stuk krijt en tekende een stuk kaas met gaten op het voetpad. “Neopreen is zoals een boterham met kaas”, verklaarde hij.

Skubba keek nogal verbaasd. “Heb ik een pak van kaas gekregen? Moet ik daarmee duiken? Kaas is toch geel en mijn pak is zwart?”.

“De buitenste laag – de boterhammen – beschermt de binnenkant tegen scherpe dingen”, verklaart Fred. “De binnenkant – de dikke laag kaas – is net zoals een elastiekje van rubber, maar in deze rubber zitten luchtbelletjes gevangen. Hierdoor krijg je het minder snel koud in het water”.

Skubba had het woord water gehoord en dacht al niet meer aan de kaas, maar aan duiken. Hij wou zo snel mogelijk in dit pak en in het water. Maar erin kruipen viel tegen. Hij wou niet te veel kracht gebruiken omdat hij bang was om de neo-dinges kapot te maken. Want wat zou er gebeu-

ren als al die luchtbelletjes uit zijn pak ontsnapten? Zou hij wegvliegen zoals een luchtballon? Hij bleef met zijn voet halverwege zijn broekspijp steken. Wat nu?

“Wat ik je nog wil vertellen is dat neopreen niet echt gemakkelijk glijdt. En zoals een elastiek moet je het ook een beetje rekken omdat het goed aan je lijf moet plakken”, verklaarde Fred.

“Maar hoe geraak ik er dan in zonder dat ik het scheur?”, vroeg Skubba – nog steeds met de gedachte aan een door de lucht wegvliegende ballon.

“Doe je kousen aan”, zei Fred.

“Mijn kousen?”.

“Jawel, het zal beter gaan”.

Toen Skubba met kousen aan in zijn pak wilde stappen, kwam moeder terug in de garage. Ze had een paar nylon kousjes bij.

“Neem deze hier. Ze zijn toch een versleten”, zei ze tegen Skubba.

Skubba keek vragend naar Fred. Vond zijn vriend ook dat hij vrouwenkousen moest aantrekken?

“Juist, ja. Trek ze aan”. Fred klonk duidelijk enthousiast. “Nylon glijdt nog beter dan

katoen. Trek ze aan!”.

En inderdaad, met moeders kousen ging het heel gemakkelijk. Maar moest hij nu ook nylon handschoenen dragen om zijn armen in het pak te steken?

Fred had de vraag al voelen aankomen en stond met een plastic zak van de beenhouwer in zijn handen.

“Trek die over je handen en steek dan je arm in je pak”, zei Fred.

“Maar ik kan toch moeilijk met die zak aan mijn handen duiken?”, vroeg Skubba verwonderd.

“Steek je arm er door”, zei Fred opnieuw.

Nadat Skubba's hand uit de mouw kwam piepen, trok Fred de zak weg en deed hem over de linkerhand.

Twee benen en twee armen in het pak. Nu nog goed aantrekken zodat alle plooiën weg waren. Een eerste keer een neopreenpak aantrekken voelt een beetje als ingegraven zijn onder het zand op het strand. Skubba voelde zich echter dolgelukkig en als een echte duiker voor de eerste keer in een echt duikpak. Hij stond te glunderen. Hij was klaar voor een volgend avontuur.

PATRICK VAN HOESERLANDE

Cartoon: Peter Bosteels.

Uitloden

Het lukte Skubba nu al aardig om snel in zijn pak te kruipen.

Het pak was wel nieuw en daardoor niet echt soepel, maar met de nylon kousen van mama en de truc met de plastic zak gleed hij in zijn pak. Ook aan de waterkant slaagde Skubba erin zijn beschermend pak vlot aan te trekken.

De eerste keer dat hij in het water stapte, voelde hij het koude water zijn pak binnenstromen. "Oei, het lekt!", dacht Skubba. Had hij zijn pak kapot getrokken? Waar zaten de lekken?

Fred keek toe hoe de rillingen over het lichaam van Skubba kropen. "Er zijn geen lekken!", riep hij alsof hij de gedachten van Skubba kon lezen. "Het is normaal dat er water in je pak loopt. Dat klein beetje water zal opwarmen en je dan warm houden", riep Fred nog na.

Nog voor de woorden van Fred uitgesproken waren, waren de rillingen al verdwenen. Skubba voelde geen koud water meer. Het werkte! Zijn pak was niet kapot.

Om zijn pak verder te testen, besloot hij een eindje te zwemmen. Het drijven lukte zeer goed, maar zwemmen was moeilijker. Het

was alsof hij niet diep genoeg in het water lag. Na een eindje zwemmen, deed hij zijn duikbril aan en voelde hij zich klaar voor het echte duiken.

Toen hij probeerde zijn hoofd in het water te steken, voelde hij zijn benen naar boven komen. Als hij zijn benen naar beneden duwde, kwam zijn hoofd naar boven. Raar?! "Misschien moet ik me meer inspannen?", dacht hij. Als een halve wilde sloeg hij met armen en benen, maar hij geraakte niet echt diep! "Wat nu? Springen?", flitste er door Skubba zijn gedachten.

Hij kroop terug op de rand en ging op een vissersplatform staan, of hoe noem je zo'n plank waarop een visser zit te hengelen? Omdat hij wist dat het hier diep was, sprong hij met zijn hoofd eerst in het water. Ja, hij dook. Maar plotseling voelde het alsof onzichtbare handen hem naar boven trokken. Heel snel was hij terug aan het spartelen aan het wateroppervlak.

"Kan ik dan niet duiken met mijn pak?", vroeg Skubba zich af. "Het pak beschermt me tegen de kou, maar ik kan er niet mee duiken, Fred".

"Natuurlijk niet. Je vergeet de wet van Archimedes!", verklaarde Fred.

"Archimedes? Die van het waterglas dat omhoog komt?".

Fred liet Skubba zijn pak uittrekken. Toen wierp hij het in het water en het bleef drijven.

"Zie je", zei Fred. "De belletjes in je pak laten het drijven. We moeten het doen zinken".

Toen haalde hij de blokken lood terug boven en vroeg aan Skubba om ze één voor één op zijn pak te leggen. Hij noemde dit 'uitloden'. Skubba vond het beter te spreken van 'oploden' omdat je lood 'op' het pak legde en er geen 'uit' nam. Maar Fred was de man van de moeilijke woorden.

Na 4 blokken begon het pak te zinken. "We moeten 4 blokken lood aan je bevestigen. Die blokken zullen zorgen dat je pak je niet naar boven duwt, zodat je onder kan blijven. Een beetje zoals met onze emmer", legde Fred uit.

Met een koord maakte Fred een soort gordel die rond de heup en over de schouders kwam, met de blokken lood – een loodgordel – terwijl Skubba zijn nat pak terug aantrok.

Pak aan, bril op en loodgordel om stond Skubba in het water. Klaar om te duiken ...

■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Cartoon: Peter Bosteels.

Vooruit met de ... vis

Inderdaad, de loodgordel deed hem naar de bodem zinken. Het verwonderde Skubba dat hij de zware gordel onder water amper voelde. Boven water liep hij als een Japanse Sumo worstelaar, maar hier in het water NIETS! Of toch bijna.

Wat heerlijk om echt te duiken. Daar, een vis. Op handen en voeten kroop hij over de bodem. Lang duurde het kruipen niet, want hij moest terug naar boven om lucht te happen. Toen hij zijn longen gevuld had en terug naar beneden wou, kwam hij in een stofwolk terecht. Niets meer te zien. Weg vis. Hij stapte verder door het water en dook opnieuw. Terug zicht. Genieten! Daar opnieuw die vis. Weer kroop hij traag over de bodem. Weer moest hij naar boven. Weer een stofwolk en weer de vis weg.

Skubba besepte dat hij zo wel onder water kon blijven, maar moest kiezen tussen stil liggen of kruipen in een stofwolk. Wat hij ook koos, zo zou hij niet veel vissen zien.

"Fred?!". Skubba deed zijn verhaal aan zijn

vriend en vroeg of hij een oplossing wist. "Wandelen?", zei Fred. "Te moeilijk!", reageerde Skubba. "Zwemmen, misschien?", vroeg Fred. "Nee, dat is te traag!", had Skubba vastgesteld.

Samen keken ze over het water uit alsof het antwoord daar ergens verscholen lag.

"Als we nu je handen groter maken? Zou je dan niet sneller kunnen zwemmen?", vroeg Fred. Nog voor Skubba besepte waarover zijn vriend het had, was hij al verdwenen. Toen Fred terugkwam had hij twee oude honkbalhandschoenen bij zich. Je kent die wel. Die grote handschoenen die honkballspelers gebruiken om de bal te vangen. En deze handschoenen waren reusachtig!

"Doe ze aan", zei Fred. Met het lood om zijn middel en de handschoenen aan zag Skubba er uit als een kleine trol, voorovergebogen met zijn handen aan zijn knieën. Fred moest er om lachen.

"Ga maar in het water en probeer onder water schoolslag te zwemmen. Of beter trolslag", lachte hij.

En ja, Skubba ging sneller door het water. Even dacht hij dat hij zo snel als een vis was, maar toen een baarsje wegschoot wist Skubba wel beter. Toch genoot hij met volle teugen van zijn onderwaterzwemkunsten.

Tot hij iets probeerde vast te pakken. Met die handschoenen lukte dat niet. Tijdens zijn pogingen kwam er water in zijn bril. En toen hij die onder water terug goed wou zetten, ging het helemaal mis. Met die schoppen van handen was hij zo klungelig dat hij zijn bril afrukte. Blub. Geen zicht en gedaan met duiken.

Ook boven water kon hij zich niet behelpen. Zijn bril terug aandoen lukte hem niet. Hoewel Skubba de ganse namiddag aan het duiken was geweest, stond Fred nog steeds vanop de kant naar zijn vriend te kijken.

"Alles goed?", vroeg Fred. "Nee", antwoordde Skubba en toonde hem dat hij niets met zijn handen kon vastnemen.

Kort daarop zaten ze weer allebei onder de boom naar het wateroppervlak aan het turen.

Wandelen? Moeilijk! Zwemmen? Traag! Trolzwemmen? Onhandig!

Na een tijdje doorbrak Fred de stilte en vertelde hij over de eigenaardige, driehoekige dingen die hij in de duikwinkel had gezien. Misschien was dat wel de oplossing? Maar hoe? ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Cartoon: Peter Bosteels.

Driehoeken

Zwemmen onder water lukte niet erg goed. Zelfs niet met honkbalhandschoenen aan de handen. Zouden die eigenaardige, driehoekige dingen die Fred in de duikwinkel gezien had de oplossing zijn? Maar hoe? Volgens Fred zouden ze het alleen te weten komen als ze het uitprobeerden.

Thuis maakten ze in het tuinhuis twee grote driehoeken uit een sterke, plastic plaat. Nu stonden ze aan de waterkant na te denken over wat ze er mee zouden doen. Skubba stelde voor om ze aan zijn handen te doen. Hij kon zijn vingers in de gaten doen en zijn handen werden met een stuk vod aan de platen vastgebonden. Hij voelde zich als een zeehond die met zijn voorste flippers klapte. Zou dit werken?

Hij zou eerst proberen te zwemmen. Als hij dat kon, dan zou hij het onder water proberen. Jammer genoeg lukte vooruit zwemmen hem niet. In ieder geval niet zonder veel moeite.

Toen hij aan Fred uitlegde dat het hem niet lukte, struikelde hij. Hij spartelde om recht te blijven. Toen hij uiteindelijk weer recht stond, merkte hij dat hij een stukje achteruit gezwommen had. Fred had het ook gezien.

"Misschien moet je er achteruit mee zwemmen?", riep Fred hem toe.

"Ik probeer het!", antwoordde Skubba.

Hij ging op zijn rug in het water liggen en bewoog met zijn armen. En ja, hij bewoog achteruit.

"Het lukt!".

"Dat wel, maar je ziet niet waar je naartoe zwemt. Pas op!", riep Fred. Maar te laat. Skubba kwam onzacht met een stuk drijvend hout in aanraking. "Ai!". Dat deed pijn, maar het toonde wel aan dat Fred gelijk had.

"Als je op je buik met je armen opzij in het water gaat liggen, dan zou je door met je armen te bewegen vooruit moeten gaan", legde Fred uit. "Je kan dan zien naar waar je zwemt".

En inderdaad dit lukte. Zelfs onder water kon Skubba sneller zwemmen. Hij kon bijna een vis inhalen.

"Dat is het!", riep hij toen hij boven kwam. Maar Fred was minder enthousiast.

"Hoe ga je iets vastnemen?", vroeg hij.

Tja, hoe kon hij dat doen? Net als een zeehond kon Skubba met zijn flippers niets vastnemen. En alles met zijn mond vastgrijpen was ook geen oplossing. Hij kon nu wel sneller zwemmen, maar hij was nog steeds onhandig.

"Als we die driehoeken eens niet aan je handen, maar aan je voeten bevestigen? Dan kan je je handen gebruiken om iets vast te pakken", dacht Fred luidop. Skubba vond dit geen gek idee en kwam het water uit.

Het bevestigen van de driehoeken aan zijn voeten lukte niet echt. Ja, ze konden ze bevestigen, maar van zodra hij stapte, viel hij op de grond, of verloor hij een driehoek. Na een tijdje stelde Fred voor om achteruit te stappen. Zo viel hij niet meer, maar ze kwamen nog steeds los.

Ze besloten dan maar om terug naar het tuinhuisje te gaan. Op de terugweg praatte Skubba voluit, maar Fred zei helemaal niets.

"Aan wat denk je?", vroeg Skubba.

"Hoe we die driehoeken stevig aan je voeten krijgen", antwoordde Fred.

In het tuinhuisje vonden ze een paar oude sandalen van pa. Met schroeven bevestigde Fred de flippers aan het schoeisel. Een dikke, rubberen zool beschermde de voeten van Skubba tegen de schroeven. Het lopen ging gemakkelijker en hij verloor ook geen enkele flipper meer.

Jammer genoeg was het nu te donker om te gaan duiken, maar morgen konden ze het testen.

Ja, morgen zou Skubba een echte duiker zijn! ■

Crawl

Cartoon: Peter Bosteels.

Met die driehoekige plastic platen aan de handen kon Skubba zich al goed voortbewegen, maar ze aan de voeten bevestigen zou misschien wel handiger zijn!

Vandaag zou Skubba de zelfgemaakte zwemdriehoeken nogmaals testen, maar nu aan de voeten. 'Vinnen' had Fred ze genoemd. Vinnen, het woord klonk speciaal en zorgde er voor dat Skubba zich nog meer vis voelde. Hij had nu ook staartvinnen zoals de vissen. En omdat hij zich meer vis voelde, was hij overtuigd dat het hem deze keer zou lukken.

Hij stapte in de oude sandalen die aan de flippers vastgemaakt waren. Daarna deed hij ze goed dicht en controleerde nog een keertje om zeker te zijn dat ze aan zijn voeten zouden blijven. Hij schudde één voor één met zijn voeten. De vinnen vielen er niet af.

Daarna stapte hij naar de waterkant. Tja, het stappen op land was niet gemakkelijk. Hij waggelde als een eend en moest goed uitkijken waar hij zijn vinnen zette. Bijna had hij zijn duikbril ongewild in het water gekeild.

"Ik denk dat je beter achteruit loopt", zei Fred half lachend.

"Achteruit?", vroeg Skubba, want hij begreep niet waarom.

"Ik denk dat als je achteruit loopt, je minder last van de vinnen zal hebben. Dan mogen

ze ook over de grond slepen zonder dat je er over valt".

Als Fred dat dacht, dan vond Skubba dat hij het eens moest proberen. En het lukte wonderwel. Het achteruit wandelen ging vlotter. Alleen moest hij over zijn schouder naar achteren kijken om te zien waar hij liep.

Toen hij bij de waterkant aankwam, draaide hij zich weer om. Hij was niet van plan om achterwaarts in het water te gaan.

Voorzichtig stapte hij in het sop. Toen hij vond dat hij diep genoeg was, liet hij zich vallen. Hij had al geleerd om daarbij zijn bril vast te houden zodat die niet naar boven schoot. Hij keek even rond en vertrok. Tenminste, dat was toch zijn bedoeling. Hoewel hij zijn best deed, kwam hij amper vooruit.

Misschien lukte het beter als hij schoolslag zwom?

Oei, dat was moeilijk. Hij moest echt met zijn benen werken en toch kwam hij niet echt vooruit. Misschien dat Fred raad wist? "Je moet met je benen bewegen!", hoorde hij toen hij terug boven kwam.

"Dat doe ik", zei Skubba.

"Geen schoolslag, maar met je benen!".

"Dat heb ik gedaan, maar ik kwam niet vooruit", antwoordde Skubba.

"Ja, maar je plooi je knieën. Het is alsof je onder water wil fietsen".

"Wat moet ik dan doen?".

"Kan je crawl zwemmen?".

"Ja!".

"Probeer dat dan, maar plooi je benen niet".

Terug onder water. Skubba concentreerde zich op zijn benen en begon te zwemmen. Hei, het leek te lukken. Hoe harder hij trapte, hoe sneller hij vooruit ging.

Bang! Skubba stootte met zijn hoofd tegen een boomwortel in het water. Doordat hij naar zijn benen had gekeken, had hij de wortel niet gezien. Dom!

De pijn kon echter zijn vreugde niet verminderen. Eindelijk had hij, nee Fred en hij, uitgevonden hoe hij gemakkelijk en snel onder water kon zwemmen. Een paar vinnen en de juiste manier van bewegen. Hij voelde zich klaar voor het echte duiken.

Hier komt Skubba ... ! ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Echte vinnen

Met de zelfgemaakte vinnen kon Skubba al aardig uit de voeten. Hij had zijn eigen manier om met zijn benen de vinnen te bewegen waardoor hij vlot tussen de vissen kon zwemmen.

Toen zijn moeder Fred en hem vroeg om mee naar de duikwinkel te gaan, werden ze alle twee een beetje zenuwachtig. Trots toonden ze hun vinnen aan de 'meneer van de winkel'. Met een glimlach op zijn gezicht vertelde deze hen het verhaal van zijn eigen eerste vinnen. Hun oogjes fonkelden toen hij zei dat de vinnen die hij gemaakt had bijlange niet zo goed waren als de exemplaren die hij nu in zijn handen hield. Ze waren volgens hem zeer goed gemaakt en waarschijnlijk de beste die in elkaar geknutseld konden worden.

In zijn winkel waren er natuurlijk betere vinnen te verkrijgen, maar die werden dan ook gemaakt in grote fabrieken met speciale, dure en ingewikkelde machines. En niet met materiaal uit vaders' tuinhuisje. Ook het ontwerp was het resultaat van jarenlange studie door een team van ingenieurs. En natuurlijk mogen ook de maandenlange testen in speciale laboratoria niet vergeten worden. Maar hij zou zijn best moeten doen om een vin te vinden die beter is dan deze van Skubba & Fred. Zouden ze misschien, als ze groot waren, graag zelf duikmateriaal ontwerpen en verkopen?

Nog voor ze een antwoord konden geven, was de 'meneer' al verdwenen. Een tijdje later kwam hij terug met een zak met daarin twee gele vinnen. Fred merkte op dat de vin achteraan kapot was. Skubba's voeten zouden aan de achterkant bloot zijn en de vinnen zouden van zijn voeten vallen. "Dit is een openwatervin", verklaarde de meneer. "Bij een zwembadvin moet je met je blote voet in de vin kunnen en die moet

dus passen als een schoen. Bij open water ...".

"Wat is open water?", vroeg Fred.

"Euh, open water is, euh, water zonder dak erboven. Dus een meer, een vijver, de zee, ... Je weet wel, geen zwembad".

"Ah ja, ik begrijp het", zei Fred.

"Wel, in open water draagt een duiker neopreen duikbotjes om zijn voeten tegen de koude te beschermen", voegde de winkelier er aan toe.

"Ja, het water is soms koud", beaamde Skubba die al met een vin in zijn handen stond.

"Door die botjes zijn de voeten groter en breder. Daarom is de achterkant open. Omdat de vin niet van je voet zou vallen, is er een bandje om over je hiel te spannen", verklaarde de zwemvinverkoper.

Skubba was al aan het riempje aan het frutselen. Daarbij ontdekte hij hoe hij het moest vastklikken en weer losmaken. Toen hij de vin wou aanpassen, hield de 'meneer' hem tegen.

Cartoon: Peter Bosteels.

"Welke schoenmaat heb je?", vroeg hij. "Je moet eerst duikbotjes of duiklaarsjes hebben".

Hij gaf Skubba een paar met de goede maat en zei dat het een beetje lastig kon zijn om ze aan te trekken. Het zou gemakkelijker gaan met een rits, maar die laarsjes gaan sneller kapot. Om toch gemakkelijk in de laarsjes te geraken zei de 'meneer' dat hij een oude kous kon aandoen. Ook kon Skubba de nylonkous van mama gebruiken. Skubba wist waar hij die kon vinden ... Na de botjes volgden de vinnen. Hoewel hij onhandig als een eend rondwaggelde, showde Skubba fier zijn nieuw duikmateriaal.

De 'meneer' van de winkel vroeg aan Fred of hij ook een paar vinnen wou.

"Nee", antwoordde Fred kort.

Daarna wendde de meneer zich tot Skubba's mama voor de afrekening. ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Scuba

Nu Skubba een set openwatervinnen bezat, was zijn duikuitrusting bijna compleet. Hij had immers ook een echte duikbril en een heus duikpak.

Koud water hield hem vroeger al niet tegen om te gaan duiken en nu zeker niet meer. Nu was het altijd Fred, bijna blauw van de kou, die vroeg om naar huis te gaan. Alleen bij het omkleden had Skubba het soms koud. Een nat pak uittrekken en druipnat in je blootje staan, daar krijg je het niet warm van. Maar klagen deed hij niet, hij kon immers duiken. Toch vonden beide vrienden dat er iets ontbrak. Met een snorkel moest Skubba steeds aan het oppervlak blijven. Hij kon wel duiken, maar nooit lang. De snorkel verlengen was geen oplossing, want dan kreeg Skubba hoofdpijn en als de tuba te lang was, dan kon hij zelfs niet meer ademen. Hun luchtpomp met emmerduikhelm werkte wel. Skubba vond echter dat hij hierdoor veel te traag vooruit ging. Er moest dus iets bestaan waarbij hij zijn echte vinnen kon gebruiken. Immers, de meneer van de winkel had hen verteld over zijn lange duiken onder water.

Het was pas na enig opzoekwerk van Fred dat ze begrepen wat het was. Ze misten een SCUBA. Dat vreemd woord was de afkorting van 'Self Contained Underwater Breathing Apparatus', vrij vertaald: 'autonoom onderwaterademapparaat'. Verder opzoekingswerk leverde een verklaring op: een persluchtapparaat zoals dat wordt gebruikt door duikers. Maar hoe zag zo'n apparaat er uit en hoe werkte het? Fred ontdekte dat het bestond uit 'een duikfles met samengeperste lucht en een ademautomaat die de druk terugbrengt naar de druk van het water op de diepte waar de duiker zich bevond'. Het eerste Scuba-apparaat werd uitgevonden door Rouquayrol, Denayrouze en Fernex-Le Prieur, dat vervolgens in 1943 verbeterd en gecommmercialiseerd werd door Emile Gagnan en Jacques-Yves Cousteau. Hij vond er zelfs een foto van.

Ze waren geslaagd in het maken van een paar vinnen. En had de meneer van de

duikwinkel hen niet verteld dat fabrikanten daar jaren over deden? Dan konden ze toch zoiets simpel als een scuba maken!

Het eerste wat ze moesten vinden, was een duikfles. Het moest een stevige fles zijn, want Skubba wou niet dat ze brak. Een colafles zou dus niet voldoen.

Bij de loodgieter vonden ze wat ze nodig hadden. De man was zo vriendelijk om er een kraantje op te monteren. Ze moesten wel beloven dat ze zouden terugkeren om te tonen wat ze gemaakt hadden.

Een oude doucheslang diende om de lucht uit de fles naar de mond te brengen. Ze wisten wel niet hoe ze 'een druk afhankelijk van het water op de diepte' moesten bekommen, maar dat zouden ze later wel bedenken.

Op dit moment was hun grootste probleem het samenpersen van lucht in de fles. Met de grote, staande fietspomp van vader konden ze er een beetje lucht in pompen. Maar

Skubba kon er amper één teug lucht uitkrijgen. Te weinig om lang te duiken.

De compressor van de buurman gaf meer 'bar'. Skubba wist niet wat een 'bar' met druk te maken had, maar begreep wel dat: "Hoe meer 'bars', hoe meer druk". En dat was nu het belangrijkste.

De compressor kon tot 8 bar. Indien Skubba de kraan van de fles goed bediende, dan was dat genoeg om een aantal keer te ademen. Boven water lukte hem dat aardig, maar zou dat onder water ook lukken? Er was maar één mogelijkheid om erachter te komen. Duiken!

Met zijn duikpak, botjes, vinnen, duikbril, zelfgemaakte loodgordel en een fles op zijn rug leek Skubba al op een echte duiker. Fred was fier op zijn duiker en keek vol bewondering naar zijn vriend die hun SCUBA zou testen. ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Cartoon: Peter Bosteels.

Net echt

Vol fierheid en trots keek Fred naar zijn vriend Skubba die hun SCUBA zou testen.

Met zijn duikpak, botjes, vinnen, duikbril, zelfgemaakte loodgordel en fles op zijn rug leek Skubba op een echte duiker. "Net echt", hoorde Fred de moeder van zijn vriend nog zeggen. Hij vond het jammer dat hij niet mee kon, maar water was niets voor hem.

Hoewel hij er bijna alles wat in boeken of op het internet te vinden was, gelezen had, voelde hij zich een beetje onzeker. Zou de lucht die ze met de compressor in de fles geperst hadden voldoende zijn om langer te duiken? Zou Skubba onder water de kraan kunnen bedienen om zo te ademen? Zou Skubba intussen kunnen duiken?

Toen Skubba onder water verdween, werd Fred alleen maar zenuwachtiger. Zijn vriend bleef langer weg dan op zijn vorige duiken. Was dat een goed teken? Zou hij niet dichterbij het water moeten gaan staan? Maar wat kon hij doen als er iets was? Veel vragen, weinig antwoorden. Hij kon alleen maar afwachten.

Zijn wachten stopte van zodra Skubba met een grote glimlach op zijn gezicht een eind verder terug boven water kwam. Hoewel hij wou springen van vreugde, bleef Fred toch rustig aan de kant wachten. Pas toen zijn vriend terug op het droge stond, ging hij er naar toe.

Vol enthousiasme vertelde Skubba over de vissen die hij gezien had. Hoe hij ze kon volgen. Hoe hij kon ademen door de kraan open te draaien. Hoe hij zich als een vis voelde. Hoe hij ... Een waterval van woorden. Fred genoot mee.

"Alles ging goed, behalve ...", zei Skubba. Wat kon er nog niet goed zijn, dacht Fred. Ze hadden toch aan alles gedacht en alle problemen beetje bij beetje opgelost. Ook de moeder van Skubba had haar best gedaan door met hen naar de duikwinkel te gaan. Fred had daar zijn ogen de kost gegeven. Wat had hij gemist?

"... dat ik niet in het water kan blijven hangen zoals een vis", ging Skubba verder. "Ik moet steeds blijven zwemmen, want an-

Cartoon: Peter Bosteels.

ders zak ik naar de bodem en zie ik door al de modder niets meer".

Hoe kon dit opgelost worden? Ze konden natuurlijk de loodgordel lichter maken. De duikfles woog veel, maar deed de lucht in de fles die niet drijven? Dat kon hij toch testen?

Fred vroeg aan Skubba om de fles van zijn rug te nemen en in het water te leggen. Hij vertelde zijn vriend dat hij wou kijken of die dreef. En nee, dat deed ze niet. De loodgordel moest dus minder zwaar gemaakt worden. De gordel moest echter zwaar genoeg zijn opdat Skubba zou kunnen duiken. Zijn vriend zou dus steeds naar de bodem zakken. Er moest dus nog iets zijn wat er voor

zorgde dat een echte duiker kon blijven zweven ...

Als de lucht in de fles niet groot genoeg was, dan moest hij iets vinden waardoor die groter kon gemaakt worden. Een grotere fles zou waarschijnlijk zwaarder zijn en dus ook zinken. Iets licht met veel lucht? Skubba stond al te popelen om opnieuw te gaan duiken. Maar eerst moesten ze de fles gaan vullen. Skubba had die helemaal leeg gedoken.

Op weg naar hun compressor kwamen ze een looper met een drinkzak op zijn rug tegen. Skubba bedacht dat dit misschien de oplossing kon zijn ... ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Cartoon: Peter Bosteels.

Echte duikers

Skubba had al een echt duikpak, vinnen, bril, en een zelfgemaakte loodgordel en duikfles. Hoewel Skubba al op een duiker uit hun boek uit de bibliotheek leek, vond Fred dat ze iets misten. Waarom had die duiker zo'n groot ding op zijn rug? Zijn vriend had alles wat die duiker had, behalve dat groot ding. Zou dit de oplossing zijn voor het probleem van Skubba?

De looper met de drinkzak had hem aan het denken gezet. De looper kan er via een buis van drinken. Je kan er dus ook lucht in blazen. Als Skubba dit onder water zou doen, dan zou hij stijgen. Als Skubba er juist genoeg lucht in zou blazen, dan zou hij niet meer in de modder terecht komen.

Er zat maar één ding op: proberen. Op de riem van de fles, maakten ze de drinkzak van vader vast. Met plakband uit de gereedschapskoffer bonden ze de slang van de drinkzak en die van de fles aan elkaar. Nu kon Skubba ademen en lucht inblazen. Indien dit werkte, zou Skubba alles hebben. De vrienden konden niet snel genoeg naar de waterkant gaan. Vandaag zouden ze echte duikers zijn. Het was alsof ze het einde van een lange ontdekkingsreis bijna bereikt hadden. Je wil dan bijna lopen naar de aankomst.

Haastig kleedde Skubba zich aan terwijl Fred de rest van het materiaal klaar maakte. Pak aantrekken, vinnen aan de voeten, loodgordel om en de riem van de duikfles over de schouder. Skubba waggelde naar het water en toen hij tot aan de heup in het water stond, gaf Fred de duikbril aan.

Langzaam verdween Skubba onder water. Opeens kwam hij weer boven. "Te veel lucht in de zak!", riep hij.

Fred stelde voor om de zak boven water op te blazen en om daarna de lucht beetje bij beetje er uit te laten. Beneden moest hij er dan maar een beetje lucht terug in blazen. Skubba vertrok opnieuw. Fred hoorde gesis uit de slang en zag zijn vriend terug zakken. Skubba kwam niet direct naar boven.

Fred werd hoe langer hoe zenuwachtiger. Skubba bleef weg. Fred zag wel af en toe

een paar luchtbellens bovenkomen. Zijn vriend was aan het duiken. Hij zag dat Skubba snel zwom doordat de afstand tussen de bellen groot was. Het lukte!

Zijn vermoeden werd bevestigd toen Skubba bovenkwam en vertelde dat hij nu echt kon duiken. Het was hem gelukt om juist genoeg lucht in de drinkzak te blazen zodat hij bleef zweven boven de bodem. Hij kon de vissen volgen. Fred sprong de lucht in van vreugde.

Skubba was bezig met zijn slangen, toen hij een aantal eigenaardig geklede mensen opmerkte. Hoewel ze niet ver stonden, had hij ze pas nu opgemerkt. Het duurde een tijdje voor hij door had dat het duikers waren. Echte duikers! ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

De ontmoeting

De dagen en weken brachten ze door aan de waterkant. Beter gezegd, Skubba in het water en zijn vriend Fred op de rand van het meer. Skubba probeerde alles uit, terwijl Fred nadacht over het probleem. Tot op een mooie dag ...

Cartoon: Peter Bosteels.

Skubba was bezig met zijn luchtslangen, toen hij een aantal eigenaardig geklede personen opmerkte. Hoewel ze niet ver stonden, had hij ze pas nu opgemerkt. En er waren er nog meer. Allemaal stonden ze in een glad pak en de meeste hadden flessen op hun rug. Sommigen stonden met hun voeten in het water, en anderen wandelden naar het water.

Toen zag hij opeens bellen voor de twee duikers met hun voeten in het water. De bellen werden groter. En groter.

En opeens ... kwamen er twee hoofden boven. Duikers!

Zijn adem stakte en hij had het gevoel dat zijn hart stopte met kloppen. Met grote ogen staarde hij naar hun kledij, hun duikbril, de grote fles met darmen op hun rug, enz.

Hij verzamelde al zijn moed. Hij besloot hen aan te spreken. Toen hij bijna bij de

groep was, zag hij dat er ook kleine personen in zo'n pak en met flessen bij stonden. Fred was ondertussen al met iemand aan het praten. Met een dame in duikuitrusting. Nu pas viel het hem op dat één van die kleine personen een meisje van hun leeftijd was.

Skubba en Fred hingen aan de lippen van de duikster.

"Mag dit meisje ook al duiken?"

"Waar kon je het leren?"

"Waar kon je duiken?"

"Hoe oud moest je zijn?". Enzovoort.

Ze kon op al hun vragen over het duiken antwoorden. En ze hadden er veel!

Nella, zo was haar naam, nodigde hen uit om eens te komen kijken bij de jeugdduikschool.

Ja, omdat ze ouder dan 8 jaar waren, kon-

den ze leren duiken zoals echte duikers.

Fred had dat ooit verteld, maar Skubba had hem niet echt geloofd. Maar hier stond een echte jeugdduikster. En ze werden uitgenodigd om eens te komen kijken. Skubba kon dus ook een echte duiker worden. Zijn dromen vol onderwateravonturen konden uitkomen! Nu al!

Hij kon geen enkel woord uitbrengen. Gelukkig was Fred niet sprakeloos. Hij nam een stukje papier en schreef op wanneer en waar ze moesten zijn. Ze mochten een paar keer mee oefenen met de andere jeugdduikers om te zien of ze het wel leuk vonden.

Skubba was al overtuigd. Dit was wat hij wou. Maar Fred, die twijfelde. Hij had watervrees! ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Dromen

Tijdens de week voor hun zwembadafpraak werd Skubba met de dag zenuwachtiger. Hij kon de opbouwende spanning bijna niet meer aan. Eindelijk zou hij leren duiken met echt duikmateriaal. Niet dat het zelf in elkaar knutselen van het pak, de loodgordel, de duikhelm, ... niet leuk was, maar het echte ding. Dat zou, nee moest toch iets anders zijn.

Hij droomde hoe hij over een paar jaar nieuwe plaatsen onder water zou ontdekken. Hoe hij als eerste duiker de stad Atlantis zou ontdekken. In de tekenfilm moesten ze daarvoor door de aardkorst boren, maar Fred had in een boek gelezen dat de stad gezonken was. Ze moest dus ergens op de zeebodem liggen. En dat was dus iets voor echte duikers.

Op een andere dag droomde hij hoe hij een onbekend wrak vond. Zoiets moois had hij nog nooit gezien, behalve in het boek op zijn nachtkastje. Een volledig schip met een heleboel vissen errond. Vissen in allerlei groottes en kleuren. En dolfinen. En walvissen. En ...

Ook overdag dwaalden zijn gedachten af. Toen de juf hem aansprak, staarde hij naar het bord. Hijzelf was echter ergens aan het duiken. "Skubba. Skubba!", de stem van de

juf bracht hem terug naar de schoolbank. Eventjes maar, want als snel bevond hij zich weer tussen de luchtbellens en de vissen. In zijn boekentas zat een stapel tekeningen die na ieder vrij moment dikker werd. Tekeningen over duikers, gezonken schepen op de zeebodem, gekende en fantasievissen, verloren gewaande steden, ...

Ook Fred zat met zijn gedachten bij het duiken, maar hij droomde er niet van. Althans niet de eerste dagen. Zou hij ook leren duiken? Maar hij had schrik van water. Hij kon niet zwemmen, laat staan duiken. Water was niets voor hem, dat was iets voor Skubba.

Enkel voor Skubba? Wat zou zijn vriend denken als hij niet mee zou gaan? Hij zou het begrijpen. Maar kon hij zijn vriend wel in de steek laten? Zijn vriend had zijn hulp nodig. Iemand moest hem helpen. En hij

wou zeer graag meer weten over duiken. Opeens was het voor hem duidelijk: hij zou mee gaan, niet om te duiken, maar om te leren en te helpen.

De schrik voor water maakte plaats voor gedachten over speciale duikpakken om ver en diep te duiken, over duikflessen met heel veel lucht, over duikboten met voelers die wrakken vonden, over nieuwe vissen die zij zouden ontdekken, ... Ook zijn stapel tekeningen in zijn boekentas werden dikker. Een paar dagen later stapte hij met een stapel boeken over duiken, vissen, zeeën, ... uit de bibliotheek. Hij zou ze allemaal lezen!

En zo ging het door, tot de dag van hun eerste zwembadtraining ... ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Duikmateriaal

Cartoon: Peter Bosteels.

Op de dag van de zwembadafspraken waren ze alle twee zwachtig, nee zenuwachtig. Skubba's moeder had hen naar het zwembad gereden. Hun ouders waren blij dat het moment er was want Skubba en Fred waren niet te houden. Leren duiken: wat een avontuur!

Een uur op voorhand stonden Skubba en Fred aan het zwembad voor hun afspraak met Nella. Ze konden niet wachten en waren bang dat ze te laat zouden zijn. Skubba's moeder had hen verteld dat ze veel te vroeg zouden zijn, maar daar hadden ze geen oren naar. Ze wilden in geen geval te laat zijn. Skubba had zijn zwemgerief bij zich, maar Fred niet. Hij had immers besloten om niet te duiken. Toch kwam hij mee om zijn vriend te steunen en alles over duiken te leren. Niets kon hen nu stoppen.

Nella kwam ook vroeger aan en toen ze de twee jongens zag, besliste ze hen niet langer te laten wachten. Ze zag hoe enthousiast ze waren en hen langer op de proef stellen, wilde ze niet. Ze riep hen bij zich en vroeg hen om haar te helpen om het duikmateriaal uit de auto te laden.

Vol enthousiasme droegen ze de koffer het zwembad binnen en zetten die neer in de inkomhal. Nella opende de koffer en haalde een aantal duikspullen boven.

Toen deed ze het deksel terug dicht.

"Goedemiddag, Skubba en Fred. Welkom in onze jeugdduikschool", zei ze.

De twee jongens antwoordden beleefd, maar meer dan een "goedendag" kwam er niet uit hun mond. Ze staarden naar het materiaal in de handen van Nella.

"Kennen jullie iets van duikmateriaal?"

Fred vertelde haar over hun avonturen met de zelfgemaakte duikhelm, de zak om in te duiken, de riem met gewichten, ... Nella was verwonderd over de creativiteit van dit duo. Ze wou er het fijne er van weten, maar dat moest eventjes wachten.

"Jullie kennen al veel over duiken. Hier, in deze kist zit mijn materiaal. Dit is wat wij noemen de ABC-uitrusting". Ze toonde een bril, een snorkel, vinnen en een loodgordel en legde die op de kist.

Met open mond bewonderden Skubba en Fred het materiaal. Wauw! Toen Nella vertelde dat ze het mochten aanraken, behandelden ze het alsof het klompjes goud waren. Terwijl Fred haar vroeg: "Waarom dit, waarom dat", kon Skubba het niet laten om alles aan te doen. Het was een lachwekkend zicht zoals hij daar stond. Al het materiaal was veel te groot en paste dus helemaal niet. Maar Skubba voelde zich een echte duiker.

Nella deed de kist opnieuw open en wat ze er nu uit haalde, daar konden Skubba en Fred alleen maar over dromen ... ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Jacket en co

Nella deed de kist opnieuw open en ze toverde er een vest uit die opgeblazen kon worden.

Een 'jacket' of trimvest, noemde Nella de ballonvest.

Ze vertelde dat je op die trimvest een fles kon vastmaken en er mee kon duiken. De twee vrienden keken elkaar vol verwachting aan.

Nella zag de nieuwsgierige blikken. Omdat er nog tijd over was, monteerde ze de duikfles. Om dit te doen spreidde ze het trimvest op de grond en legde er een fles op. Ze bevestigde de fles met een riem aan de 'jacket'. Daarbij stak ze de riem een paar keer door een zwart, plastic ding met drie gleuven in. Het was alsof ze de twee helften van de riem aan elkaar naaide. Alles ging

snel en vlot. Fred noteerde alles, terwijl Skubba nauwlettend haar handelingen volgde. Je kon zien dat ze dit al veel gedaan had.

Daarna draaide ze een ding, dat ze ontspanner of ademautomaat noemde, op de fles. Ze vertelde ook dat dit de eerste trap was.

Vanuit die ademautomaat vertrokken er een heleboel slangen. Toen draaide ze aan de kraan en hoorden beide jongens een geluid van lucht die uit een ballon ontsnapte. De slangen bewogen zelfs een beetje. Het was alsof ze even leefden.

Nella vertelde en toonde hoe je met de lucht uit de fles het trimvest kon opblazen. Fred had onmiddellijk door waarom. "Archimedes!", riep hij.

Nella was verbaasd dat Fred dit wist. Voor Skubba was dat niet verwonderlijk. Hij wist dat zijn vriend slim is.

Aan één van die darmen hing een ding waardoor je kon ademen onder water. Ze noemde dat het mondstuk. Het mondstuk zat vast aan de tweede trap. Skubba vroeg zich af waarom je onder water twee trappen nodig hadden. Hij zou het later wel aan Fred vragen.

Ze mochten allebei eens proberen te ademen. Skubba kreeg het wel moeilijk in zijn mond, maar Nella vertelde hem dat hij dat nog zou leren. Hij moest zijn tanden op het mondstuk zetten en zijn lippen over de rand leggen. Het lukte hem. Het ding werkte veel beter dan hun zelfgemaakte duikhelm. Na een paar diepe teugen, gaf hij het enigszins aarzelend aan Fred door.

"Mag ik daar dan mee duiken?", vroeg Skubba.

"Ja, je mag daar later mee duiken", antwoordde Nella, "maar eerst zullen we je het leren gebruiken in het zwembad".

Zijn ogen glinsterden. Hij zou er mee gaan duiken!

Fred had goed geluisterd en kon direct ademen door het mondstuk.

Ze volgden een andere slang en zagen de naald van wat voor hen een horloge leek, op het getal '200' stond.

"Dit is een manometer. Hierdoor kunnen we zien hoeveel lucht er in de fles zit. De naald toont dat er nog 200 bar in de fles zit. De fles zit dus vol lucht", zei Nella.

"Aha", zeiden Skubba en Fred samen, maar eigenlijk hadden geen van beiden een idee waarover Nella het had.

De vriendelijke dame aan de deur riep dat ze naar de kleedkamers mochten. De zwembadtraining zou direct beginnen. Voor ze binnen mochten, moesten ze zich eerst aanmelden. Voor de veiligheid. ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Cartoon: Peter Bosteels.

Welkom in het zwembad

Skubba en Fred hadden zich omgekleed en meldden zich aan. Dat moet voor de veiligheid, had men hen verteld. Ze waren klaar voor de eerste zwembadtraining.

De uitleg over het duikmateriaal had Skubba nog meer zin doen krijgen. Hij zou leren duiken met vinnen, duikbril, loodgordel, jacket, fles, ontspanner, ... als een echte duiker. Hij verlangde naar het moment dat hij daarmee in het meer kon duiken. Maar Nella had hem uitgelegd dat hij eerst moest leren om het

materiaal goed te gebruiken. Het is zoals met een fiets: je kan er veel verder mee komen dan te voet, maar om het veilig te doen, moet je leren fietsen. Zo ook met duiken.

Hij stond te popelen aan de zwembadrand. "Bij het duiken moeten we twee dingen goed onthouden! We blazen bij het opstij-

gen steeds uit", vertelde Nella. "Onze longen zijn zoals een ballon. Wat gebeurt er als we een ballon te veel opblazen?"

"Dan ontploft hij", wist Fred.

"Juist. En wat moeten we doen om die niet te laten ontploffen?"

Even algemene stilte. Skubba keek vragend naar zijn vriend.

"We moeten de lucht er uit laten!?", antwoordde Fred uiteindelijk.

"Juist, ja. Zo moeten we ook uitblazen als we naar boven komen, om de lucht uit onze longen te laten".

"Heeft er al iemand eens in een diep zwembad gedoken?", was de volgende vraag.

"Ja. Ik", riep Skubba bijna uit.

"Wat gebeurde er met je oren?"

"Die begonnen een beetje pijn te doen".

"Dat komt omdat het water tegen je oren duwt. Dit gebeurt ook bij het duiken. Omdat we niet willen duiken met pijnlijke oren gaan we onze neus dichtknijpen en bolle wangen maken. Doe dat eens?"

"Ik voel iets aan mijn oren", zei een andere duiker ongevraagd ...

Skubba en Fred hadden al een paar zwembadtrainingen meegemaakt en iedere keer genoten ze er van. Dat was duiken! Skubba had de tijd van zijn leven. Hij kon niet snel genoeg alles onder de knie krijgen: van de kant springen, bril laten vol lopen en leeg maken, snorkelen, ...

En Fred stond aan de kant te kijken en probeerde alles te begrijpen wat er onder water gebeurde. Na de training zocht hij in boeken en op het internet zodat hij 's anderendaags aan Skubba uitleg kon geven. Hij vroeg ook aan Nella wat ze de volgende week zouden doen, zodat hij zich kon voorbereiden. Zo gingen er vier weken voorbij.

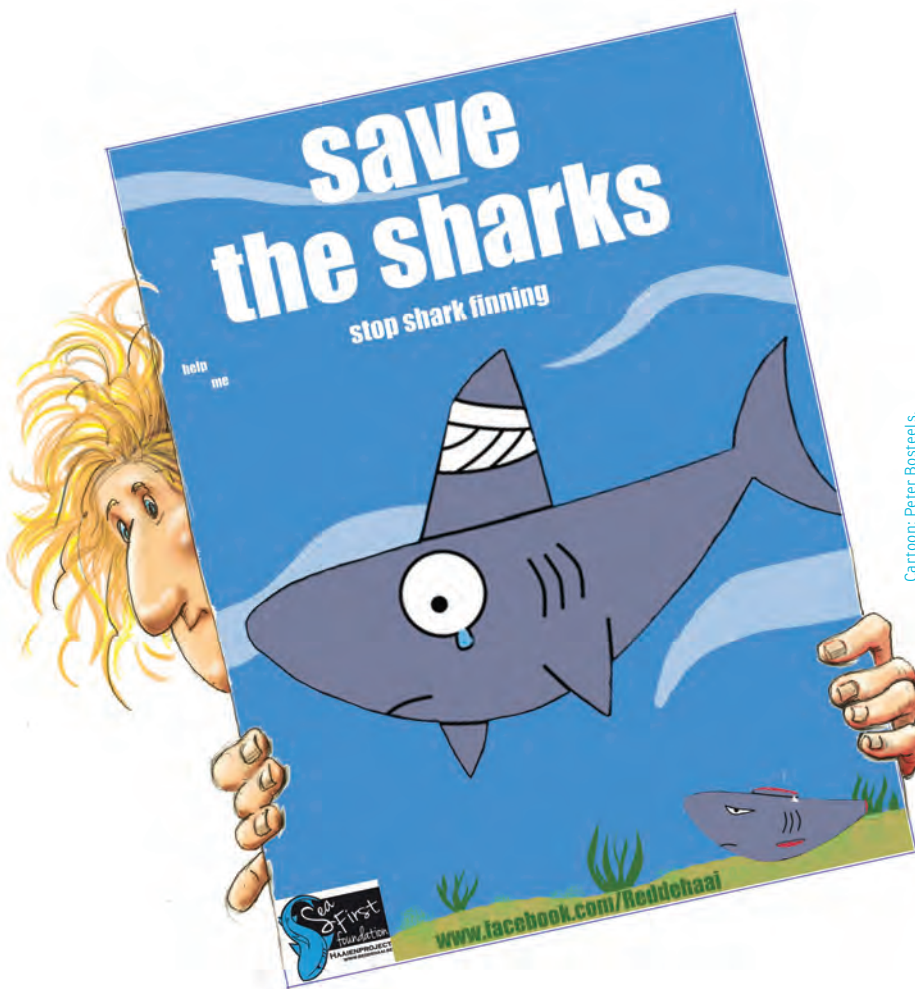
Tot die avond dat Nella de vrienden bij haar riep: "Skubba, als je verder wil leren duiken dan moet je naar de dokter".

"Naar de dokter? Ben ik ziek?", vroeg hij haar.

"Nee, niet omdat je ziek bent, maar om zeker te zijn dat je veilig kan duiken", was haar antwoord.

"Veilig kan duiken". Het bleef door Skubba's hoofd ronddwalen als een geest. ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Cartoon: Peter Bosteels.

Bescherm de haaien

Veilig duiken betekent dat je jaarlijks naar de dokter op controle moet, zo had Nella het aan onze vrienden verteld. En dus hadden ze een afspraak gemaakt en waren ze samen op stap.

Het was druk in de straat. Mensen liepen in en uit winkels. Uit zwaarder beladen dan in. Ze zagen aan de winkelramen grappige, maar eigenaardige affiches hangen. In het midden van een blauw blad zwom er een haai, maar die leek niet gevaarlijk. Nee, je kreeg er eerder medelijden mee. De haai had een verband om zijn rugvin en hij weende. De sukkel. Wat was dat?

Even verderop zagen ze twee meisjes zo'n affiche ophangen. "Zullen we het hen vragen?", stelde Fred voor. "OK". Beide jongens versnelden hun stap. Toen

ze aankwamen, draaide één van de meisjes zich juist om.

"Waarom hangen jullie die affiches op?", vroeg Skubba direct.

"Wij hangen die affiches op omdat we de haai willen beschermen", kwam het antwoord vlot.

"Maar haaien zijn toch sterk? Kunnen ze zichzelf niet beschermen?", vroeg Skubba. Hij had haaien altijd als grote en sterke jagers gezien. Zulke grote dieren kunnen toch voor zichzelf zorgen?

"Normaal gezien wel, maar mensen van gen ieder jaar tot 100 miljoen haaien. Sommige worden volledig opgegeten zoals vissen, maar de meeste worden enkel voor

hun vinnen gedood. De vinnen worden afgesneden en de vinloze haai wordt gewoon, levend weer in het water geworpen. De haai sterft dan een vreselijk dood. En dat willen we niet! De vinnen dienen alleen om een soep te dikken en hebben geen smaak".

"Oei, dat is heel erg. Maar waarom willen jullie haaien beschermen? Die eten toch mensen op?", reageerde Skubba verwonderd.

Intussen was ook het tweede meisje in de groep gekomen. "Ja, soms valt een haai een mens aan", zei dat meisje. "Maar nooit om hem op te eten", voegde het eerste meisje er aan toe. "Ieder jaar zijn er slechts een 7-tal mensen die door een haai gedood worden. Dat is weinig vergeleken met 40 mensen die sterven door blikseminslag, of 150 omdat er een kokosnoot op hun hoofd valt. De haai is echt niet zo gevaarlijk als we denken".

Daar moesten de jongens eens over nadenken. Het tweede meisje nam de verdediging van de haaien over: "De haaien zijn belangrijk voor de zee omdat ze de zieke en zwakke dieren opeten. Ze zorgen zo voor gezonde vissen. We willen niet dat haaien uitsterven!".

De meisjes waren zeer overtuigd van hun zaak. Ze wilden nog een beetje langer spreken, maar de jongens hadden hun afspraak met de dokter. Skubba en Fred kregen twee affiches mee, zodat ze die thuis konden ophangen.

Fred zou zeker meer informatie zoeken op het internet.

Skubba dacht al na hoe hij met duiken de haaien zou kunnen beschermen. Plots was hij minder bang van haaien. Hij had nu eerder medelijden met deze dieren die ze moesten beschermen. Zou hij later een echte haai kunnen zien tijdens het duiken? Hopelijk slaagde het haaienproject van de meisjes zodat haaien niet uitgestorven zijn voordat hij ze kan zien. Nee, ze moesten voor altijd blijven zwemmen in de zeeën. Misschien konden ze helpen?

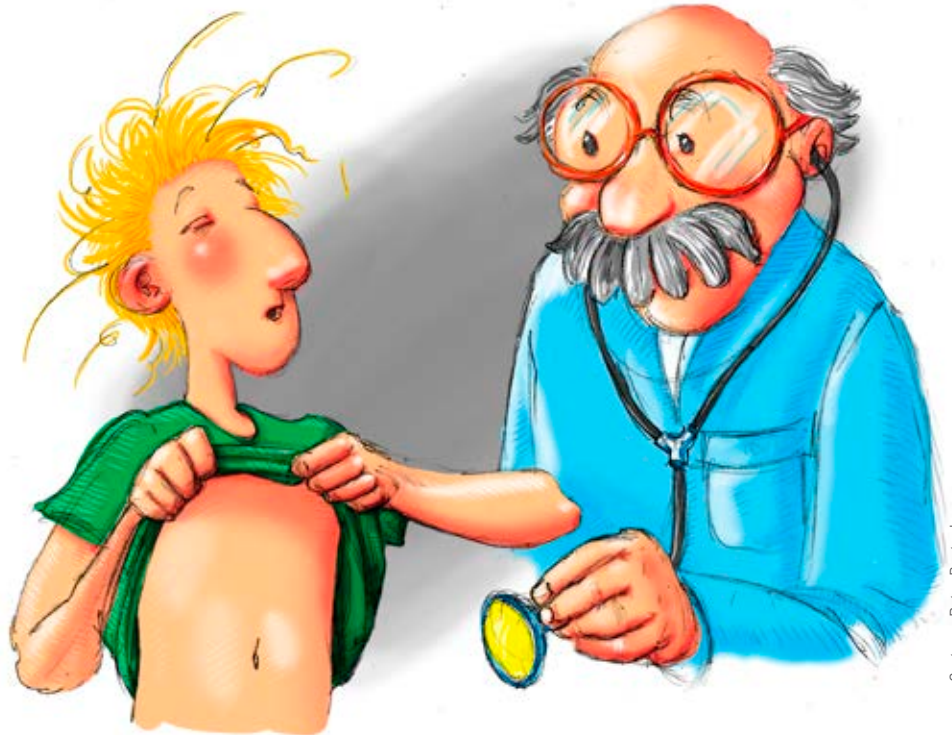
Nadenkend over deze ontmoeting stapten ze naar hun afspraak. ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Het haaienproject was een initiatief van de organisatie Sea First Foundation (www.seafirst.be).

Op doktersbezoek

Skubba merkte niet dat ze voor de deur van de dokter stonden, zo hard was hij aan het nadenken over hoe hij de haaien zou kunnen beschermen. Fred moest hem even uit zijn denkwereld halen want anders was hij waarschijnlijk tegen de deur aangelopen.

Cartoon: Peter Bosteels.

Nadat ze op de bel gedrukt hadden en de deur na een 'piep' openging, stapten ze de wachtkamer binnen. Er zat niemand. Het zou dus niet lang meer duren voor ze aan de beurt waren. Fred had de avond ervoor informatie opgezocht waarom zijn vriend naar de dokter moest. Ook wou hij weten wat er bij de dokter zou gebeuren. Veel vond hij echter niet. Alleen iets over de oren. Skubba had hem verteld dat als hij naar de bodem van het diep gedeelte van het zwembad dook, dat zijn oren een beetje pijn deden. Tijdens de training hadden ze hem verteld dat hij dan zijn neus moest dichtknijpen en bolle wangen moest maken. En dat hielp. Het water drukt op je trommelvlies en die pijn kan alleen maar weggaan door aan de andere kant ook te drukken. Die druk moet van de lucht in de longen komen en via een buis naar de oren gaan. Buis? Zit er een buis in ons hoofd? Fred moest er meer van weten. Die buis heeft zelfs een naam: 'buis van Eustachius'.

Maar voor de rest: niets. Fred wachtte niet graag af; hij wou het weten. Skubba was er ook niet gerust over, zeker omdat zijn vriend hem niets kon vertellen. Wat was er zo geheimzinnig aan? Nu was het in ieder geval te laat om terug te krabbelen. En trouwens zonder dit bezoek mocht Skubba niet meer verder duiken. En leren duiken wou hij!

De tijd in het wachtlokaal van de dokter maakten hen echter nog zenuwachtiger. Op het tafeltje lagen er een paar duikmagazines zodat ze even aan iets anders dachten. "Zie die grote haai? Wat een beest!"; "Waar dient dat ding voor? Is dat om te duiken?"; "Moet je die grote lamp zien! Die moet veel licht geven!"; enz. Zo vergaten ze beetje bij beetje hun schrik voor het naderende, onbekend onderzoek.

En toen ging de deur open. Er kwam iemand buiten die vriendelijk goedendag zei. Daarna kwam de dokter in het deurgat

staan. Ze mochten naar binnen.

De dokter zag er veel vriendelijker uit dan ze zich voorgesteld hadden. Hij had ook geen witte schort aan zoals die van het schoolonderzoek. Misschien was er niets om bang voor te zijn? Er stonden ook geen rare toestellen in de kamer. Wel een soort hard bed met een grote rol keukenpapier erover. Een grote bureaulamp. Een weegschaal. Maar voor de rest leek de kamer helemaal niet op een vreemd onderzoekslabo.

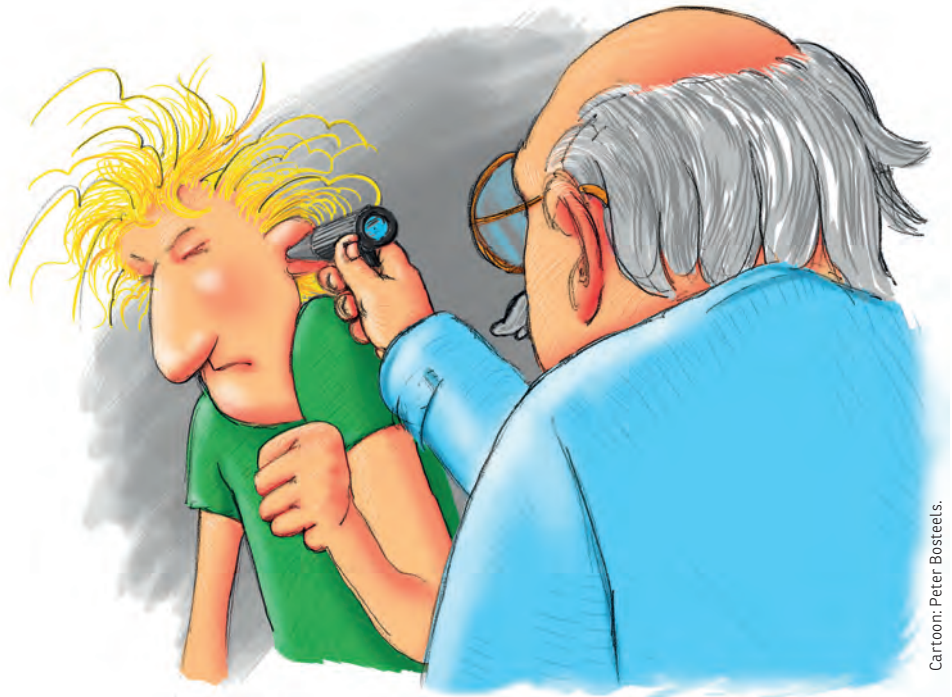
Hun schrik verdween en maakte plaats voor nieuwsgierigheid. Wat zou er gebeuren?

En toen sprak de dokter: "Jullie zijn jeugd-duikers?". ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Bij de dokter

Nadat de vriendelijke dokter zich had voorgesteld, zagen we het doktersonderzoek helemaal zitten. Vooral nadat de dokter vroeg: "Jullie zijn jeugdduikers?".

Cartoon: Peter Bosteels.

De uitspraak "Jeugdduikers?", het klonk als muziek in hun oren. De dokter keek op zijn blad en zei: "Oh ja, er is er maar één die duikt" en vroeg wie van de twee leerde duiken. Skubba stak zijn hand op. Hij kon niets zeggen. Skubba moest recht staan en de dokter kwam met een raar soort vergrootglas met lichtje. Hij keek er mee in de twee oren van Skubba.

"Een otoscoop!", riep Fred plots.

"Een autoscoop?", herhaalde Skubba verbaasd.

"Nee, een otoscoop", verbeterde de dokter.

"Met dit ding kijk ik naar je trommelvlies om te zien of dat niet beschadigd is".

"Aha", zuchtte Skubba.

"En dit zijn dopjes met een slangetje er aan. Hierdoor kan ik zien of je buis van Eustachius goed werkt zodat je je oren kan klaren", legde de dokter verder uit.

"Ja, want die buis moet goed werken wil je geen pijn bij het duiken hebben", vervulde Fred.

"Juist!", bevestigde de dokter terwijl er uit zijn machine een rare tekening kwam. Hij

keek er naar en mompelde "Goed".

"Nu gaan we even je longen onderzoeken", ging de dokter verder. "We gaan je longen testen met dit: een spirometer".

Skubba en Fred keken naar een handvat met een groot gat er in. De dokter zette er een leeg wc-rolletje op en vroeg aan Skubba om er zo hard mogelijk door te blazen. Wat een rare test.

Van zodra Skubba er in blies tekende een bolletje een slechte cirkel op het computerscherm van de dokter. Hij vroeg aan Skubba om er nog eens krachtig door te blazen. Weer verscheen er een ronde op het scherm.

"Ook goed", zei de dokter.

Zo moest Skubba nog een paar testen ondergaan. Luisteren naar piepgeluiden en dan vertellen in welk oor hij ze hoorde, een paar keer door de knieën gaan waarna de dokter zijn hartslag nam, ... Ook vroeg de dokter waarom hij wou leren duiken. Beide jongens barstten toen los en begonnen voluit hun avonturen te vertellen. De dokter genoot ervan. Op de vraag waarom Fred

niet ging duiken, antwoordde Fred dat hij zich niet zo gemakkelijk voelt in het water. De dokter begreep het en zei dat je alleen moet leren duiken als je dat zelf wilt. Niet omdat iemand anders dat van je verwacht. Een wijze meneer, vond Fred.

Als alle tests uitgevoerd waren, bekeek de dokter alle resultaten opnieuw.

"Dat ziet er goed uit. Skubba, je mag duiken! Tot volgend jaar".

Skubba en Fred sprongen een gat in de lucht. Het was alsof ze een wedstrijd gewonnen hadden.

Beiden gaven de dokter een hand en beloofden volgende jaar weer op bezoek te komen. Het was immers een leuk en leerrijk bezoek geweest. En ze waren niet bang van de dokter. Nee, dat waren ze nooit geweest.

Daarna vertrokken ze luid pratend naar huis.

Nu kon het duiken echt beginnen! ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Geluid

Nella had aan onze vrienden gevraagd om na de training even langer te blijven. Iemand had hulp nodig bij een experiment onder water. Skubba kon helpen onder water en Fred zou zeker een handje kunnen helpen bij het opzetten van de proef. Ze had echter niet verteld wat het experiment was.

Cartoon: Peter Bosteels.

De twee jongens stonden in de inkomhal van het zwembad en lieten hun fantasie de vrije loop. "Zijn jullie Skubba en Fred?", hoorden ze plots achter hen.

Ze draaiden zich allebei om in de richting vanwaar de stem kwam.

"Ik ben Lloyd. Hoe gaat het met jullie?" (Nvdr: Dit verhaal is gebaseerd op een experiment uitgevoerd door Lloyd van Doorn).

"Goed", zeiden onze vrienden bijna in koor. "Wat gaan we doen?", vroeg Fred. Hij kon zijn nieuwsgierigheid niet meer bedwingen. "We gaan de snelheid van het geluid onder water meten. Ik moet dit voor school doen en jullie instructeur zei dat jullie wilden helpen".

"Moeten we daarvoor in het zwembad? Kan je dat niet in een glas water doen?", vroeg Skubba.

"Je zou dat inderdaad kunnen in een glas water. Maar dat zou veel moeilijker zijn en de resultaten zouden niet goed zijn".

"Waarom niet?", vroeg Skubba.

"Als je wil weten hoe snel je kan lopen, dan doe je dat toch niet met één stap? Je gaat

best een eindje lopen en kijkt hoe lang je er over doet. Met de afstand en de tijd kan je berekenen hoe snel je bent", verklaarde Fred.

"Ah ja", antwoordde Skubba, nog altijd niet zeker dat hij het begreep.

"Ok jongens, laat ons er aan beginnen", stelde Lloyd voor. "Het eerste wat we moeten doen is een watermonster nemen".

"Een monster?". Skubba begreep het niet. "Gewoon een beetje water in deze fles doen. Dat noemen we een monster".

"Ah, dat dacht ik wel", mompelde Skubba.

"Terwijl Fred de fles vult, mag Skubba met deze thermometer de watertemperatuur meten", gaf Lloyd als opdracht.

Terwijl beide jongens hun werk nauwgezet uitvoerden, zette Lloyd al het materiaal klaar. Twee metalen staafjes die voor het geluid moesten zorgen, een onderwatercamera die als microfoon moest dienen en een lange koord om de afstand te meten. Zo met de camera konden ze zien wanneer het geluid vertrok en de microfoon zou hen vertellen wanneer het geluid toekwam. Met de tijd tussen start en aankomst kon Lloyd berekenen hoe snel 'geluid liep'.

Hij legde Skubba uit hoe hij de camera en de twee metalen staafjes op één lijn moest leggen. Samen maten ze de juiste afstand onder water af zodat ze wisten waar ze alles moesten neerleggen. Daarna maten ze alles opnieuw op, want de camera en de metalen staven moesten voor de 'wedstrijd' op de juiste afstand liggen.

Skubba mocht de camera aanzetten en Lloyd klopte een aantal keer met de metalen staven tegen elkaar.

Het experiment verliep goed en de jongens amuseerden zich. Lloyd moest thuis nog een paar dingen nakijken, maar hij was tevreden met het resultaat.

Het was gedaan. Nu nog alles opduiken en wegbergen.

Als ze terug in de inkom van het zwembad stonden, vroeg Lloyd hen of ze wilden helpen bij zijn volgend experiment. De snelheid van het geluid meten in een zwembad met zeewater.

"Bestaat dat: een zwembad gevuld met zeewater?", vroeg Skubba geïnteresseerd.

■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Cartoon: Peter Bosteels.

Hippocampus

Hij zou wel komen, had zijn moeder gezegd. Hij geloofde haar. Hij keek wel iedere avond in de brievenbus en vroeg hij haar of ze hem niet vergeten waren. Op de derde morgen vroeg hij haar of ze niet wilde bellen. Nee, hij moest nog even geduld hebben.

Veel te vroeg om naar school te gaan, stond hij de volgende dag op. Hij wou de postbode opwachten om hem te vragen of ze hem niet vergeten waren. Maar hij had ook deze keer niets bij. Althans niet voor Skubba. Zou hij het nakend weekend moeten doormaken zonder dat hij hem had? Skubba had met Fred afgesproken dat ze hem samen zouden lezen. Hij had Fred zelfs beloofd dat hij zou wachten met hem

te lezen tot ze samen waren. Hij mocht wel de voor- en achterkant bekijken, maar hij zou hem niet doorbladeren. Maar als hij niet in de bus zat, dan zouden ze hem niet kunnen lezen. Toen Fred die zaterdagochtend vroeg aanbelde was hij er nog steeds niet.

De vrienden genoten wel van het ontbijt die moeder klaargemaakt had. De warme chocolademelk smaakte met dit koude weer.

Welke duikavonturen zouden ze vandaag beleven?

Op het moment dat ze plannen voor de dag begonnen te smeden, kwam mama met een doorzichtig pakje in de keuken. Ze legde het op tafel en zei verder niets.

Onmiddellijk begrepen onze vrienden wat er voor hen lag.

In hun teleurstelling waren ze vergeten dat op zaterdag de postbode met de krant langs komt. Ze waren vergeten de brievenbus te controleren. Terwijl ze ronduit prattend aan de ontbijttafel zaten, was mama naar buiten gegaan om de krant te halen. En daar lag hij nu. Voor hen. Op de tafel.

Beiden keken ze er naar alsof het een schat was. Pas toen moeder vroeg of ze het plastic moest verwijderen, durfden ze hem aanraken.

Voorzichtig scheurden ze de folie die er rond zat om hem te beschermen.

Letter voor letter ontputselden ze zijn geheim.

H I P

Nella had er al over verteld.

P O C

Ze hadden er al een gezien en erin gebladerd. Maar deze was ...

A M P

... hun eerste, eigen exemplaar.

U S

Van hen!

Op de cover stond een foto van een enorme haai. "Dat is een walvishaai", vertelde Fred. Skubba vond het een prachtig dier. Bij iedere pagina vond Fred iets nieuws.

Bij iedere pagina droomde Skubba van ongelooflijke avonturen.

Ze durfden de pagina's amper om te draaien, uit schrik de vorige te verliezen. Soms besloten ze om naar een bepaalde pagina terug te bladeren. Het was een werk van uren. Een wandeling door een wondere wereld. De teksten waren voor Skubba veel te moeilijk, maar de foto's vertelden genoeg. Fred las wel alle artikels en bleef maar noteren wat hij nog moest opzoeken. En dan plots... Hun adem stakte.

Wat was dat? Ze konden het niet geloven. De verhalen van ... Skubba en Fred.

Ze stonden in hun favoriet blad. Zij!

Wie schreef een verhaal over hen? ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Een buddy

Iedere les was leuk en interessant. Een week duurde te lang.

Hij leerde zwemmen met echte vinnen. Gelukkig hadden ze aan Nella kunnen tonen dat het beter was de vinnen aan je voeten te doen. Die din-

gen waren voor je voeten en niet voor je handen. Grote handen helpen je niet echt vooruit. Grotere voeten wel. Of deed Nella maar alsof ze dat niet wist? Fred was overtuigd dat ze beter wist, maar Skubba was te enthousiast om zich daar zorgen over te maken.

Zijn snorkel uitblazen nadat hij gedoken had, lukte al aardig. Nella had hen dat aangeleerd door het verhaal te vertellen van de schuttersvis. Deze vis vangt insecten door er met water naar te schieten. Daarna mochten ze allemaal schuttersvisje spelen en proberen plastic beestjes van de zwembadrand te schieten. Eerst door de snorkel met water te vullen en dan het eruit te blazen. Later door met de snorkel te

duiken, vol met water te laten lopen en dan te schieten door te blazen. Beetje bij beetje leerden ze zo hun snorkel uit te blazen als ze boven kwamen. "Insecten schieten", riep Nella als ze het vergaten. Want als je dat niet deed, kreeg je water binnen.

Met snorkel en vinnen leerden ze snorkelen. Traag maar sierlijk aan het wateroppervlak bewegen. Hoofd onder water en de snorkel boven. Zo kon je uren rondkijken. Jammer genoeg duurde de training niet lang genoeg om dat uit te testen. Als een grote haai van bovenaf uitkijken naar vissen om dan te duiken naar interessante dingen.

En duiken kon hij als de beste. Hij kon zelfs al draaiend door een hoepel duiken en een buisje van de grond plukken. Nella had hen getoond hoe ze moesten onderduiken als een eend. Fred dacht dat een eend niet echt dook, maar gewoon kantelde met haar poep naar boven op zoek naar eten. 's Anderdaags moest hij echter toegeven dat eenden wel doken. Duiken als een eend bestond dus echt. Hoewel de eerste pogingen van Skubba eerder aan een kikker deden denken. Maar nu had hij de 'eendenduik' goed onder de knie.

Ook lette hij steeds op zijn 'buddy'. Een rare naam voor iemand die met je mee duikt. Blijkbaar gebeurt duiken steeds met twee. Fred stond altijd aan de kant, maar dat telde niet. Je moet alle twee in het water zitten. Je buddy is je mededuiker. Skubba vond dat leuk, want je kan steeds vertellen wat je gedaan had. Je kan samen dingen doen en uitproberen. Ook kijkt je buddy je materiaal na voor je in het water gaat. Extra veilig, want Skubba durfde wel af en toe iets vergeten. Hij helpt je ook als je je materiaal aan doet. En natuurlijk help je hem. "Ja Skubba, het is inderdaad leuker duiken met twee, maar het is ook veiliger. Je buddy kan je steeds helpen bij probleempjes onder water", had Nella hem uitgelegd.

Dat begreep hij niet zo goed. Wat bedoelde ze met probleempjes onder water? Toen zijn fles wat later aan een hoepel bleef haperen, hielp zijn buddy hem. Vanaf dan snapte hij wat Nella bedoelde met een helpende hand bij probleempjes.

En toch. Zijn beste buddy was Fred. Hij stond steeds klaar om hem te helpen en had een antwoord op de vele vragen van Skubba. Hij vertelde ook samen met Skubba over de verhalen tijdens het duiken. Alleen, Fred dook niet. ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Meer trainingen

Ze hadden al veel trainingen in het zwembad achter de rug. Iedere keer werd Skubba beter in het duiken. Samen met Fred had hij al veel geleerd, en geen enkele keer hadden ze zich verveeld. Iedere les was spannend en leuk.

Les. Het woord deed hem aan school denken, maar dit waren niet de lessen die hij gewoon was. Was de school maar zo plezierig zoals zijn duikschool. Na iedere les dachten de twee vrienden dat ze alles over duiken wisten, maar nadien beseften ze telkens dat er nog veel te leren viel.

Een zwembadtraining startte met een beetje uitleg over wat ze in het komend uur zouden leren en waarom ze dat voor het duiken nodig hadden. Daarna oefenden ze op 'het droge', dat is aan de kant van het zwembad. Fred zag uit naar dit moment,

want hij kon dan alles meedoen. Skubba vond het minder leuk, want hij mocht dan het water niet in.

Verliep het vlot op het droge? Dan 'hop', het water in. Joepie! Eerst een beetje opwarmen door te zwemmen en enkele oefeningetjes, daarna alles in het water oefenen. En voor ze het goed en wel door hadden, was de training voorbij.

Voor ze het zwembad moesten verlaten, mochten ze nog een onderwaterspelletje spelen. Fred had al snel door dat dit niet zo maar spelletjes waren. Het spel had altijd iets te maken met wat ze geleerd hadden. Door te spelen herhaalden ze zo wat ze die training gezien hadden. Skubba had dat niet zo snel door, maar hij zat dan ook in het water terwijl Fred vanaf de kant stond toe te kijken.

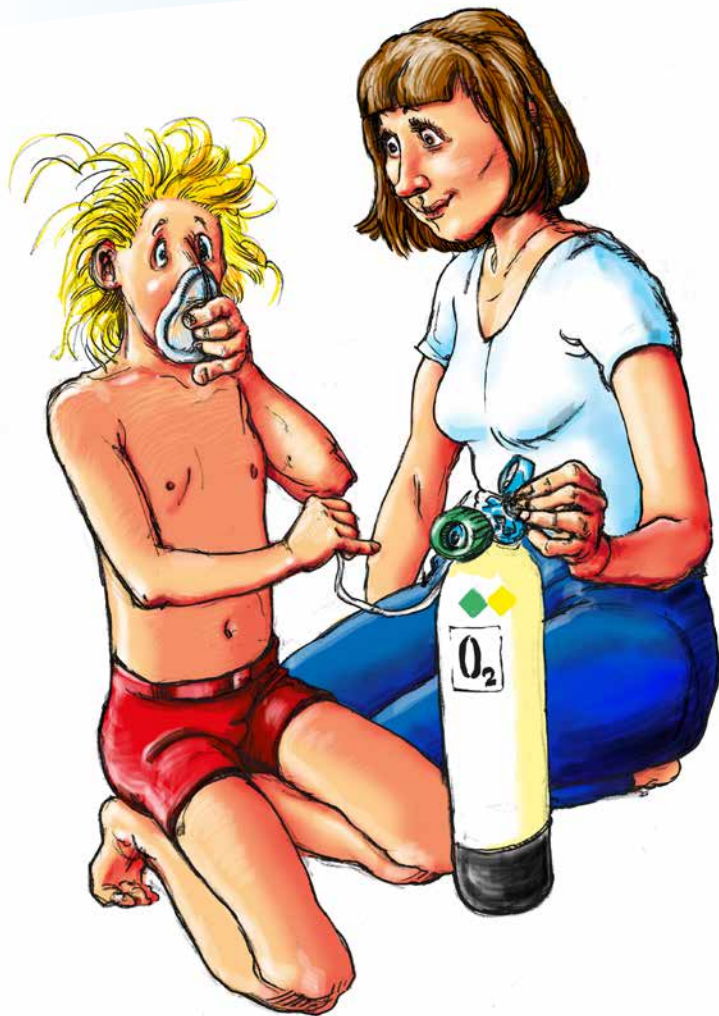
En wat hadden ze zo al onder de knie? Ze konden hun eigen duikuitrusting volledig in elkaar steken. Ze controleerden het duikmateriaal van hun buddy op de goede werking. Ze zagen het als er iets niet goed werkte en ze wisten waar alles voor diende. In het water gebruikten ze hun trimvest om mooi te zweven. Zweven was belangrijk, want ze wilden tijdens hun duik niet tegen de grond botsen of stof doen opwaaien. Nee, niet tijdens hun duik in het zwembad, want daar is er geen stof, wel als ze later buiten zouden duiken. Bij het naar beneden gaan, bliezen ze lucht in de vest. Bij het stijgen, lieten ze die er weer uit. Dat mag eigenaardig klinken, maar als echte duikers wisten ze dat dit wel de goede manier was. Ze hadden immers gezien hoe een ballon dikker en dikker werd als hij naar boven schoot. Dat mag niet met je trimvest gebeuren. Een trimvest dient om te zweven, niet om te dalen of te stijgen.

Na de training demonteerden ze hun materiaal en borgen het zorgvuldig op. Zorg dragen voor je duikmateriaal is immers belangrijk. Zo gaat het niet alleen veel langer mee, maar het blijft dan ook goed werken. En duiken met goed werkend materiaal is veel leuker.

Hun zwembadtrainingen had echte duikers van hen gemaakt. Ze wisten er alles van. Juist? Dat dachten ze toch. ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Cartoon: Peter Bosteels.

Cartoon: Peter Bosteels.

EHBO

Alles onder de knie? Ze mochten dan wel goede duikers zijn, ze hadden zeker nog niet alles gezien. Volgende week zouden ze 'EHBO' leren.

Het woord EHBO leek nergens op. Had Nella zich niet vergist? Of had het geen betekenis? Zo hadden ze een paar maanden geleden hun hoofd gebroken over 'ABC-materiaal'. Alle combinaties hadden ze bedacht. Geen enkele was juist, want 'ABC' bleken niet de beginletters van woorden te zijn. Nee, 'ABC-materiaal' stond voor het basismateriaal duikbril, loodgordel, snorkel en zwemvinnen. Hoe dom!

EHBO bleek echter wel een betekenis te hebben. Zoals gewoonlijk had Fred het antwoord gevonden. EHBO stond volgens Fred voor 'Eerste Hulp Bij Ongevallen'. Was duiken dan gevaarlijk? Skubba geloofde niet dat duiken gevaarlijk was en als dat zo was, ze waren toch goed getraind! Fred had het deze keer verkeerd voor. Het moest iets anders betekenen. Maar ze vonden niets anders. Raar.

Skubba was verbaasd als de week erop Nella bevestigde dat EHBO inderdaad iets met ongevallen te maken had. En ja, ze waren goed getraind, maar er kon altijd iets gebeuren en dan kon je maar beter weten wat je moest doen.

Ze leerden eerst hoe ze hulp moesten halen en een ziekenwagen moesten bellen. Iemand kunnen helpen is goed, maar professionele hulp invoeren is beter. Ook leerden

ze hoe ze de veiligheid aan de kant moesten verwittigen als er iets verkeerd zou gaan. Daarna leerden ze enkele kneepjes zoals een snijwonde verzorgen, wat te doen als er een fles op je teen valt, ... Skubba had nooit aan die dingen gedacht, maar nu hij er over leerde, vond hij het wel interessant. Na een half uurtje haalde Nella een duikfles boven.

"Aha, we gaan duiken", zei Skubba.

"Nee, dit is geen luchtfles, maar een zuurstoffles", legde Nella uit. En inderdaad, nu viel hem de verschillen op. Die fles zag er anders uit dan diegene die hij in het zwembad gebruikte. Nella legde uit dat zuurstof voor een heleboel dingen goed is. Zeker voor duikers. Het was dus belangrijk dat ze wisten wat een zuurstoffles was en hoe ze er mee moesten omgaan. Ze mochten allemaal een paar keer ademen aan de fles.

"Dat smaakt als gewone lucht", verklaarde Fred.

"Inderdaad, het smaakt hetzelfde als lucht, maar het is geen gewone lucht", vertelde Nella hen. "Je mag hier niet mee duiken en je moet er voorzichtig mee omgaan".

Toen legde Nella hen uit dat zuurstof goed was om bepaalde dingen te voorkomen, maar dat het gas ook zeer gevaarlijk kan zijn. Zuurstof is niet brandbaar, maar bevordert brand van andere stoffen. Zo kunnen olie of vet tot zelfontbranding komen als ze in contact komen met zuivere zuurstof. Er moest altijd een volwassene bij zijn als je zuurstof gebruikte. Iedere duiker was immers opgeleid om zuurstof veilig te gebruiken.

Als laatste toonde Nella hoe ze iemand die flauwgevallen was, moesten onderzoeken en eventueel reanimeren. Reanimeren was een moeilijk woord dat Nella gebruikte om te zeggen 'iemand terug levend maken'. Niet omdat je een dode terug kon doen leven, dat konden alleen tovenaars. Nee, je kon hierdoor verhinderen dat er iemand dood ging. Daarna mochten ze het allemaal eens proberen op een pop met de naam 'Little Ann'. Een rare naam, want die pop was toch niet zo klein. Niet dat ze als jeugdduiker moesten kunnen reanimeren, maar gewoon omdat het leuk was om het eens te doen. Het belangrijkste was dat ze een volwassene konden bijstaan indien die een reanimatie aan het uitvoeren was. ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

De eerste openwaterduik

Na alweer een leuk uurtje in het zwembad vertelde Nella dat het water nu warm genoeg was om te gaan duiken in open water.

Waarom zeg je 'open water'?", vroeg Fred. "Bestaat er dan gesloten water?".

"Met open water bedoelen we een grote oppervlakte water die niet speciaal beschermd is. Dit kan een meer of een zee

zijn. Een zwembad is lekker warm en met een dak erop, en is voor ons geen open water".

"We gaan dus buiten duiken!", besloot Skubba enthousiast.

Het was niet dat hij nog niet in een meer gedoken had, maar nu mocht hij dit doen met echt duikmateriaal. En als een vol-leerde duiker.

"Wanneer? Wanneer?", drong hij aan.

"Nu zaterdag", antwoordde Nella.

En zo werd het zaterdag. Skubba en Fred waren er niet alleen. Ook de andere jeugd-duikers waren er en allemaal keken ze er naar uit. Eindelijk zouden ze gaan doen waar ze allemaal van gedroomd hadden.

Sommigen hadden een beetje schrik voor het onbekende. Een meer is toch geen zwembad. Het water was niet zo helder en er zaten echte vissen is.

Maar eerst werd er een briefing gehouden. Terwijl ze in een cirkel stonden, vertelde de duikschoolverantwoordelijke wat ze zouden doen, waarop ze moesten letten en met wie ze zouden gaan duiken. Skubba vond het leuk dat hij met Nella mocht duiken, want blijkbaar was zij niet de enige waarmee ze mochten duiken. De andere instructeurs zagen er vriendelijk uit, maar hij kende Nella het best.

Na de briefing haalden Skubba en Fred het duikmateriaal: de fles, de ademautomaat en de 'jacket'. Samen met Nella maakten ze zijn materiaal klaar. Na een laatste controle droegen ze het materiaal, zijn loodgordel en zijn vinnen, naar de waterkant. Daar werd alles mooi neergelegd. Daarna zei ze hem dat hij zijn duikpak mocht aantrekken en dat ze hem zou komen halen als ook zij klaar was.

Spannend! Skubba was zo zenuwachtig dat Fred moest helpen hem in zijn pak te hijsen. Ook het aantrekken van zijn handschoenen kon hij niet zonder hulp. Nella had hen tijdens de trainingen verteld dat duikers elkaar hielpen en – hoewel Fred niet echt dook – voelde hij zich, door zijn vriend te helpen, ook een duiker.

Skubba was amper klaar toen Nella volledig uitgerust naast hem stond.

"Klaar?", vroeg ze hem, terwijl ze alles grondig nakeek.

"Ja!", riep Skubba enthousiast.

"Dan gaan we naar de kant en daar meld je je maar aan bij de 'veiligheid aan de kant', die daar ergens op ons staat te wachten", zei Nella.

Skubba had goed opgelet tijdens de briefing, zodat hij wist wie de veiligheid was en waar hij stond. Hij vertelde hem zijn naam en die van Nella. Daarna stapte hij richting het water. Deed zijn materiaal aan. Controleerde het materiaal van Nella en zij keek zijn materiaal na. Alles was OK.

Ze stapten samen het water verder in. Nog een snelle controle van de werking van het materiaal en weg waren ze ... ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Cartoon: Peter Bosteels.

Debriefing

Nella deed een OK-teken naar Skubba, waarmee ze vroeg of hij klaar was om te gaan duiken. Zoals een vol-leerde duiker antwoordde hij met hetzelfde OK-teken. Daarop lieten ze de lucht uit hun trimvest ontsnappen en zakten ze samen langzaam naar beneden. Ze doorbraken de waterspiegel en daalden de onderwaterwereld binnen. Skubba, voor de eerste keer als echte duiker.

S kubba voelde zich onmiddellijk helemaal thuis. Dit was zijn wereld. Dankzij de vele zwembadoefeningen wist hij hoe zijn duikmateriaal te gebruiken en daardoor kon hij met volle teugen genieten. Ook was Nella in de omgeving om hem te helpen als dat nodig moest zijn. Ze wees hem een aantal dingen aan, zodat ook hij de vissen, planten, ... zag die zij ontdekte. Hij genoot van elk moment. Fred stond naast de 'veiligheid aan de kant' aan de rand van het water te kijken. Omdat hij alleen maar bubbels kon zien, vroeg hij aan de mevrouw met haar groot blad wat ze als veiligheid moest doen. "Duiken is toch niet gevaarlijk?", vroeg hij. "Nee, duiken is niet gevaarlijker dan bijvoorbeeld voetbal spelen omdat we zorgen dat alles veilig kan gebeuren. Ik noteer iedereen die in het water gaat en ook wie er uit komt. Als een ploeg te lang weg is, kan ik iemand sturen om te kijken of er geen problemen zijn. Ik kijk ook uit naar het wateroppervlak om te zien of de duikers die boven komen geen extra hulp nodig hebben", legde veiligheidsdame uit. "En wat zit er daar in die koffers?", vroeg Fred.

"Oh, dat is de zuurstoffles en de EHBO-koffer. Weet je wat dat zijn?".

"Ja, daar hebben we tijdens de zwembadtrainingen over geleerd", zei Fred fier.

"Wanneer komen ze naar boven?", vroeg Fred na een tijdje van stilte.

"Dat kan nog wel een tijdje duren, want ze zijn nog maar ... laat me even kijken ... 10 minuten geleden vertrokken".

Skubba was teleurgesteld toen Nella hem het teken gaf om op te stijgen. Hij had zin om 'nee' te antwoorden, maar dat zou niet eerlijk zijn tegenover de andere jeugddivers die stonden te wachten. Langzaam steeg hij terug op, terwijl hij afscheid nam van deze nieuwe wereld. Tot de volgende keer!

"Ik zie bubbels voor ons. Ze worden groter. Daar zijn ze!", riep Fred.

De vriendelijke veiligheidsdame hield Fred tegen, want ze dacht dat hij in het water zou springen. Zo enthousiast was hij. Fred zou echter nooit in het water springen, daar was hij te bang voor. Hij ging aan de waterkant staan en nam al het materiaal van Skubba en Nella aan. Hij bracht alles op het droge. Hij werd er zelf druiptnat van. Zo voelde hij zich ook een beetje duiker. Kletsnat zoals zijn vriend die uit het water kwam.

Samen demonteerden ze alles en legden het materiaal allemaal mooi op zijn plaats. Fred hielp Skubba met het uittrekken van zijn duikpak. Nella had gevraagd dat ze naar haar zouden komen, als ze klaar waren. Skubba vertelde Fred voluit wat hij gezien en beleefd had.

Na de duik vertelde Nella wat ze allemaal gezien hadden. Ze gaf Skubba ook enkele puntjes mee waarop hij tijdens de volgende duik moest op letten om nog een betere duiker te worden. Ze noemde dit de debriefing. De volgende keer zou Skubba zijn duik mogen vertellen. ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Snoek en co

Weer een leuke duik. Lekker warm water. Met zijn duikpak aan, toch. En goed zicht. Skubba had veel vissen gezien.

Cartoon: Peter Bosteels.

Toen Skubba boven water kwam, vertelde hij in geuren en kleuren wat hij allemaal gezien had. "Ik heb een paling zien zwemmen. Zo groot", zei hij terwijl hij zijn armen wijd uitstrekte. "Hoe zag hij er uit?", vroeg Fred. Fred had immers nog nooit een paling in het echt gezien. Ja, op foto's en af en toe op zijn bord in 't groen of gebakken, maar nog nooit zwemmend. En toen beschreef Skubba de vis in geuren en kleuren: "Kleine vinnen, lang en rond lijf, kleine snuit". "En hoe zwom de paling?", vroeg Fred nieuwsgierig. "Een beetje zoals een slang maar dan in het water. De paling zwom niet echt, maar kronkelde tussen de grassen", antwoordde Skubba. Fred vond het allemaal zeer spannend. Hij noteerde alles in zijn boekje. "Ik heb ook een karper gezien", zei Skubba met glunderende ogen.

"Een karper? Hoe zag die er uit?", wilde Fred weten. Skubba vertelde over vinnen, staart, snuit, lang, en half rond lichaam. Maar Fred kon er niet echt aan uit. Hij kon zich de karper van Skubba niet inbeelden. "Tekens hem eens", vroeg hij aan Skubba. Ze zochten een stukje zachte grond en een takje. Ze streken de grond een beetje effen zodat het op een tekenblad leek. Skubba begon te tekenen. Hij was niet zo goed in tekenen, behalve in het tekenen van duikers, maar toch deed hij zijn best om de vis zo goed mogelijk te schetsen. Een lang lijf met vinnen op de rug en de buik. Een staart als een waaier. Hij had even problemen met de kop zelf, maar uiteindelijk was hij tevreden over zijn tekening. De kop leek een beetje op een schoen. Raar. Nadat hij het goed bekeken had, zei hij fier als een gieter: "Zo zag hij er uit. Dit is de vis die ik gezien heb".

Fred bestudeerde de tekening eventjes en antwoordde: "Maar dat is geen karper!". "Jawel. Die vis heb ik gezien". "Ik zeg niet dat je die niet gezien hebt, maar dat is geen karper". "Welles!". "Nietes". "Hoe weet jij dat dit geen karper is?", vroeg Skubba. "Ik heb een foto van een karper gezien en dit lijkt er niet op". "Wat is het dan wel?". "Dat weet ik niet". "Dan is het een karper", zei Skubba kordaat. "Laten we het aan Nella vragen. Zij zal het weten", stelde Fred voor. "Goed voorstel. Je zal zien dat ik gelijk heb". "Nella! Nella!", riepen ze samen. ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Zoek de snoek

Beide vrienden keken naar de tekening die ze in het zand gemaakt hadden. "Nella! Nella!", riepen ze samen. Nella kon ze onmogelijk negeren, maar dat vond ze geen probleem. Ze legde haar materiaal even aan de kant en stapte naar de vrienden.

Cartoon: Peter Bosteels.

Als Nella bij hen aankwam, wezen beiden naar de tekening in het zand. "Mooie tekening", zei Nella toen ze de vis zag, die Skubba getekend had. "Dat is de vis die we gezien hebben tijdens onze duik", vertelde Skubba haar. Na de tekening eens goed bekeken te hebben, zei ze: "Dit is inderdaad de vis die we gezien hebben!". "Zie je wel dat ik gelijk heb", zei Skubba terwijl hij Fred een duw gaf. "Ja, maar dat is geen paling. Nietwaar, Nella?", zei Fred. "Nee, dat is geen paling", antwoordde ze. Nu gaf Fred Skubba een por. Nella nam het tekeningetje van Skubba over en begon een andere vis te tekenen. "Voilà, zo ziet een paling er uit", legde ze uit. "Een paling lijkt een beetje op een vis met het lijf van een slang. Een kleine kop, een lang lijf met een staartvin. Deze vis zwemt veel over de bodem". Beide jongens keken naar de tekening en

knikten instemmend bij de uitleg van Nella. "De vis op de tekening van Skubba heeft deze kenmerken niet. Nee, zijn snuit lijkt op een schoen. Zie je dat?". "Ah ja", antwoordden ze in koor. "Zijn lijf is dikker en minder lang dan die van een paling. En zijn vinnen zijn groter", legde ze verder uit terwijl ze de verschillen op de tekeningen aanduidde. "De vis die wij gezien hebben is een ...". "SNOEK!", riep Fred. "Juist, Fred. Hoe weet je dat?", vroeg Nella terwijl Skubba hem vragend aankeek. "Als ik zijn rugvinnen, staart en kop bekijk en ik vergelijk dit met de tekeningen in mijn boek, dan lijkt die sterk op een snoek", verklaarde Fred terwijl hij een grote tekening aanwees. De vis in het zand leek inderdaad op die in het boek, moest Skubba toegeven. Zijn vriend had opnieuw gelijk. "Dat heb je goed gezien, Fred. Vissen herkennen is niet gemakkelijk. Zelfs met een

boek", legde ze uit. "Een goede plaats om vissen te leren herkennen is een groot aquarium. Je kan dan met behulp van je boek proberen de vissen te herkennen en controleren of je gelijk hebt met wat er op het informatiebord naast het aquarium staat". "Wacht even", zei ze. Ze liep naar haar auto en kwam terug met een grote kaart in plastic. "Dit is een kaart die je als duiker kan meenemen om vissen te herkennen. Zie je? Hier staat de paling en hier de snoek". Fred nam de kaart en samen met Skubba keek hij naar de snoek. "Mag ik bij mijn volgende duik zo'n kaart meenemen?", vroeg Skubba. ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

1-3
2-4

Cartoon: Peter Bosteels.

"Iedere duiker is verantwoordelijk voor zijn eigen materiaal. Ook een jeugddiver", had Nella gezegd. "Je buddy zal het nazien, maar de duiker moet zelf zorgen dat alles in orde is".

Vandaag moesten ze voor de duik zelf hun duikuitrusting monteren. Hun eigen SCUBA-uitrusting. De andere jeugddivers hadden nog nooit van dit vreemd woord gehoord, maar Skubba wel. Het leek trouwens heel sterk op zijn naam. Zou er een verband zijn? Fred had het een tijdje geleden opgezocht en het aan hem verteld. Nu legde zijn vriend het woord aan iedereen uit.

Uitrusting monteren. Ze moesten het zelf kunnen. Natuurlijk had Nella het hen al in het zwembad aangeleerd. Ze had het eerst voorgedaan en daarna hadden ze het samen nagedaan. Ook tijdens de eerste duiken hadden ze het samen gedaan, maar nu moesten ze het alleen doen. Het moeilijkste was de fles op het trimvest te krijgen. Het trimvest (ook 'jacket' genoemd) met zijn binnenzijde mooi op de grond leggen. Daarna de fles er goed opleggen. Niet te hoog want anders botst je hoofd straks te-

gen de fles. Maar ook niet te laag, want dan slaat de fles tegen je achterwerk. En dan? Skubba wist het niet meer.

Nella had een trucje, maar hij was het vergeten. 1-2-3-4? Hoe hij het ook probeerde, hij kwam steeds een gleuf te kort in de bevestigingsgesp. Hoe deed ze het nu weer?

Fred had zoals altijd alles netjes genotypeerd. Aan de waterkant blijven staan had zijn voordelen. Het was niet 1-2-3-4, maar 1-3-2-4. Eerst door de eerste gleuf, daarna door de derde, dan de vierde en tenslotte door nummer twee. Aantrekken en hop. Gelukt. Skubba deed het opnieuw. Ja, het lukte hem ook de tweede keer.

De fles zat er stevig op. Nu de ademautomaat nog. Hoe moest hij nu draaien? Links of rechts? Hij probeerde naar de draairichting van de ademautomaat te kijken, maar ook dat lukte hem niet. Fred probeerde te helpen, maar die wist ook niet meer of het

links of rechts was. En kijken en draaien lukte hem ook niet.

Nella zag de twee vrienden knoeien en kwam dichterbij. "Jongens, geen probleem. Veel duikers weten het ook niet. Maar er is een trucje om het te onthouden".

"Welk trucje?"

"Tik, tak, toe".

"Tik, tak, toe?", vroegen ze verbaasd?

"Ja, als je met de wijzers van het uurwerk draait, 'tik-tak', dan draai je de ademautomaat er in, 'toe'", legde ze uit.

"Ah zo", zei Skubba en hij probeerde het. Inderdaad, hij kon de ademautomaat er op draaien.

"Nu de slang verbinden en dan zal ik de fles opendraaien", vertelde Nella. "En hoe moet ik aan de kraan draaien om die open te zetten?", vroeg ze.

"Tik-tak-toe", zei Skubba.

"Tegen de wijzer van het uurwerk draaien, dan draait de kraan open en niet toe", vervolgde Fred.

"Juist! Goed gedaan jongens", zei Nella tevreden.

Skubba en Fred waren fier. Ze konden nu zelf een SCUBA-uitrusting monteren. Dat moesten ze straks thuis vertellen. ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Dol-fijntjes

Naarmate de zomer vorderde, steeg ook het aantal duiken van Skubba. Hij dook niet alleen met Nella. Na zijn eerste duik dook hij ook met andere instructeurs en duikbegeleiders. Iedere buddy had wel iets speciaals. De één wist steeds grote vissen te vinden, de andere kende de schuilplaats van de zoetwaterkreeftjes, weer een ander legde de vrienden uit hoe duikers onder water hun weg vinden, ...

Cartoon: Peter Bosteels.

Vandaag had Skubba weer met Nella gedoken. Het water was lekker warm en helder. Ze hadden dus veel gezien. Zoals bij zijn eerste duik vulde Skubba, samen met Nella, zijn logboekje netjes in. Wat had hij gezien? Gelukkig kon Fred aan de hand van een tekening en een prentjesboek raden welke vissen Skubba gezien had. Snoek, karper, ... allemaal stonden ze in zijn boek. Ze waren steeds enthousiast over alles wat ze gezien hadden.

Skubba schreef in het logboek in wat Nella als duikleider hem onder water liet doen en wat hij had geleerd bij deze duik. Samen met Fred overlegde hij wat had hij deze duik geleerd had.

Als kers op de taart kleefde Nella een mooie sticker en zette ze een stempel op zijn blad.

Hij was fier op zijn boekje en op de duiken die hij ingeschreven had.

Plots viel zijn oog op iets dat Nella in zijn logboekje gestempeld had. "Maar wat was

dat?", riep hij verwonderd. "Kijk daar", zei hij tegen Fred. "Zie je het?".

Het duurde even voordat zijn vriend het zag, maar dan zei hij "Wat betekent dat 2*?".

Nella moest glimlachen. "Dat betekent dat ik 2-stersinstructeur ben en we schrijven het als 2*I of als 2*Instructeur".

"Wauw!", riepen ze samen.

"Wat is een 2*Instructeur?".

"Bij het duiken werken we met sterren. Hoe meer sterren, hoe meer je over duiken geleerd hebt en hoe meer duiken je gedaan hebt. Je begint met 1 ster, en dan een tweede, en zo ga je door tot 4ster duiker. Dat wordt als 4*D geschreven".

"Ah, en jij hebt 2 sterren?", vroeg Skubba.

"Ja, maar ik heb twee instructeurssterren. Instructeurs zijn goede duikers die geleerd hebben hoe ze andere duikers moeten opleiden".

"Ik wil ook zo'n sterren hebben", verklaarde Skubba.

"Dat kan, maar dat zal nog wel een tijdje duren".

"Waarom?", vroegen ze in koor.

"Jeugdduikers werken niet met sterren, maar met dolfijntjes", verklaarde Nella.

"Dol ... fijn", zei Fred terwijl hij een mooie prent in zijn boek zocht. "Het zal wel niet over deze zoogdieren gaan?".

"Nee, Fred. We gebruiken het woord dolfijntje voor de brevetten van de jeugdduikers".

"Krijg ik dan ook eerst één dolfijntje, dan twee, drie en tenslotte vier?".

"Je zou dat denken, maar zo werkt het niet", ging Nella verder. "We hebben brons, zilver en goud. Een beetje zoals de medailles in sportwedstrijden".

"Moet je dan zo snel mogelijk goud halen?", vroeg Skubba.

"Nee, het is geen echte wedstrijd. Duiken is geen wedstrijd. De kleur van de dolfijn toont aan hoe goed je als duiker bent en hoe veel je al geleerd hebt".

"Ah", zei Skubba twijfelend. "Maar we hebben toch al veel geleerd?". ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Het eerste dolfijntje

Nu begrepen ze het alle twee. Het was niet zo moeilijk en het leek sterk op een sportwedstrijd, zonder dat het een wedstrijd was.

Of was het toch een beetje een wedstrijd? Een wedstrijd in het kunnen als duiker maar met jezelf als enige deelnemer. Het is geen wedstrijd tegen anderen om zo snel mogelijk je dolfijntje te halen. Nee, je volgt trainingen in het zwembad en je duikt in open water. Zo word je een betere duiker en kan je een Dolfijntje verdienen. Je krijgt eerst brons, dan zilver en dan goud. Pas veel later als je 14 jaar wordt, kan je je eerste ster als duiker verdienen.

Een Dolfijntje toont aan iedereen hoeveel je over duiken weet en hoe goed je kan duiken. Een beetje zoals een schoolrapport, maar dan voor het duiken en zonder examen. Je duikleider weet daarmee ook snel wat je al kan en mag doen.

"Wanneer krijg ik mijn bronzen Dolfijntje?", vroeg Skubba.

"Nog 1 duik en dan is je kaartje vol. Dan krijg je een kaartje zoals dit, maar met een dolfijn erop", zei Nella.

Ze opende de deur van haar auto en haalde er een groot etui uit. Daarin keek ze even en zei "Ha, hier zit het".

Ze toonde een kaartje dat sterk leek op dat wat papa in de geldmachine aan de bank steekt als hij geld nodig heeft. Bijna hetzelfde maar er stonden twee gouden sterren op.

Ze keken ernaar alsof het de sleutel tot een hele nieuwe wereld was.

"Leuk!", zei Skubba.

"Die twee sterren in goud betekent dat je instructeur bent", vroeg Fred.

"Dat klopt", zei Nella fier.

"Kan je bij het duiken alleen Dolfijnen of sterren halen? Zijn er ook kikkers of haaien zoals bij de zwembrevetten?", informeerde Fred verder.

"Nee, er zijn geen andere dieren te verdienen. Duiken is niet zwemmen", lachte ze.

"Dus alleen Dolfijnen?", drong hij aan.

"Ja en nee. Naast de Dolfijntjes kan je ook kwalificaties halen. Je kan bijvoorbeeld le-

ren hoe je onder water moet fotograferen. Of hoe je hulp moet bieden als een duiker problemen heeft".

"Dat hebben we toch al in het zwembad gezien?", vroeg Fred.

"Ja, maar dan gaan we er nog een beetje dieper op in", was haar antwoord.

"Interessant", zei Fred.

"Ik zal er later nog veel over vertellen als jullie dat willen. Maar voor je kwalificaties kunt verzamelen, moet je eerst kunnen duiken en dus je zilveren Dolfijntje behaald hebben", ging Nella verder.

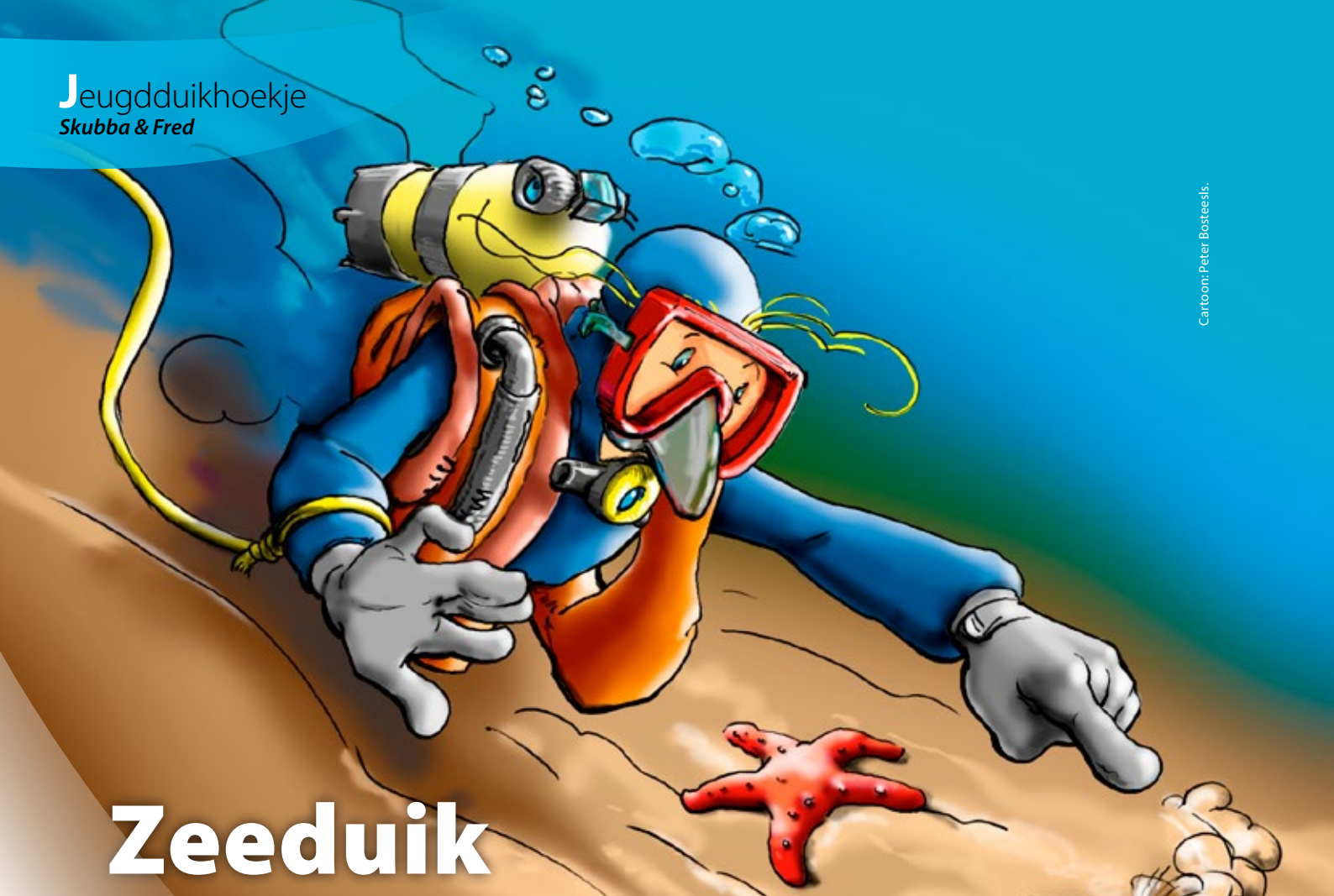
Skubba had het gesprek over de kwalificatie niet gevolgd. Hij was aan het dagdromen over de dag dat hij zijn eerste Dolfijn zou krijgen. Morgen misschien? En hoe zou het zijn om zijn eerste ster te halen? Het woord duiken rukte hem echter uit zijn dromerige toestand.

"Wanneer gaan we duiken?", riep hij. ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Cartoon: Peter Bosteels.

Cartoon: Peter Bosteels.

Zeeduik

Het zou een avontuurlijke dag worden voor Skubba en daarom had hij de vorige nacht onrustig geslapen. Skubba dook normaal met Nella, zijn instructrice, maar vandaag was zij weg met Fred. Skubba zou met een andere instructeur gaan duiken. Maar daarom was hij niet zenuwachtig. Hij was zenuwachtig omdat het de eerste keer zou zijn dat hij in de zee dook.

De papa van Skubba had al het duikmateriaal al ingeladen. Toch moest Skubba nog zijn materiaal controleren om te zien of alles mee was. Hij was immers een echte duiker en dus verantwoordelijk voor zijn materiaal. Alles was mee en in orde. Ze konden vertrekken.

Het was een lange rit. Plots reden ze de grens over Nederland binnen. "Duik ik vandaag in het buitenland?", vroeg Skubba. Papa lachte even en bevestigde dat Skubba inderdaad in het buitenland zou duiken. Veel duikers gingen daar immers duiken omdat dat gemakkelijk was.

Toen ze op de duikplaats aankwamen, zag Skubba heel veel auto's staan. Op sommige auto's waren duikers en zeedieren geschilderd, anderen maakten reclame voor duikscholen of winkels. Papa had gelijk, deze plaats was duidelijk zeer populair bij dui-

kers. Ze zochten samen naar de auto van hun buddy's. Ze zouden de auto direct herkennen, want er was een grote duikvlag op geschilderd. Fred had hem verteld dat dat een blauw-witte vlag is, met een stuk er uit. Papa parkeerde de auto ernaast en Skubba begon al zijn materiaal uit te laden. Hij legde alles netjes naast elkaar. Als alles gemonteerd was, maakten ze zich klaar voor de duik. Terwijl Skubba zijn pak aan deed, zag hij hoe Britt, zijn buddy voor deze duik, alles goed controleerde. Zij had hem verteld dat hij iets meer lood moest aandoen omdat zout water hem meer deed drijven. Dit moest hij straks aan Fred vertellen.

Als ze beiden volledig klaar waren, gaf Britt haar briefing met een kleine uitleg over de duikplaats. In het water deden ze de buddyline aan en controleerden ze elkaars materiaal. Nog snel een paar duiktekens herhalen en ze konden vertrekken.

Het werd een leuke zoektocht naar allerlei dieren. Omdat hij nog nooit in zee gedoken had, waren alle dieren nieuw. Hij zag een anemoon die zijn tentakels introk als ze er langs zwommen, een zeenaald, een krabbetje dat in een kuiltje bescherming zocht, een garnaal die wegzwoom, een pladijsje dat als een vliegend tapijt over de grond bewoog, ... en veel meer.

Toen Britt het teken toonde dat ze gingen opstijgen, wilde Skubba nog verder duiken maar hij gehoorzaamde. Samen stegen ze op en kwamen tegelijkertijd boven. Hij stond amper recht als hij alles wat hij gezien had, begon op te noemen. En hij stopte niet met vertellen totdat hij vermoeid in slaap viel tijdens de terugweg.

Het was een leuke maar vermoeiende dag geweest. Skubba had veel te vertellen aan Fred. ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Cartoon: Peter Bosteels.

Bezoek aan het aquarium

Om meer te weten over het onderwaterleven organiseerde de jeugd-duikschool een bezoek aan het aquarium. Hoewel ze die dag niet gingen duiken, keek iedereen uit naar deze uitstap. Nella had hen gezegd dat het een beetje was alsof ze allemaal samen zouden duiken. Ze zouden immers allemaal dezelfde vissen zien, terwijl een bioloog uitleg zou geven. Onder water vertellen over wat er te zien is, valt tegen, maar als je door het glas van een aquarium kijkt, lukt dat gemakkelijk.

Nadat ze allemaal voor de ingang verzameld waren, gingen ze de eerste zaal met vissen binnen. Opeens was het muisstil. Ze keken allen door het groot venster waarachter vissen heen en weer zwommen.

De gids vertelde hen dat in dit aquarium vissen zaten die voorkwamen in de meren en putten waarin ze doken. Nu begonnen ze er een paar te herkennen.

"Daar een snoek!".

"En daar een paling". En zo ging het wel een tijdje door.

Toen ze terug stil waren, gaf de bioloog uitleg over de soorten. Hij wees hen op de verschillen en de gelijkenissen. Hij vertelde

ook een aantal bijzonderheden van iedere soort. Zeer interessant. Ze zouden bij hun volgende duiken de vissen beter herkennen en met de juiste naam in hun logboekje inschrijven.

Daarna gingen ze naar de zaal over de Noordzee. Krabben, garnalen, sepia's, ... alle dieren kregen veel aandacht. Zeker nadat Nella hen vertelde dat ze binnenkort met de boot zouden gaan duiken en deze dieren konden tegenkomen. Spannend.

De bioloog vertelde hen dat vissen in onze streken weinig kleur hadden, maar dat dit niet het geval was voor de exemplaren in de volgende zalen. Toen hij de deuren opende, zagen ze een weelde van kleuren.

Allerlei kleuren. Ze mochten even rondlopen om alles te verkennen.

Nadat hij iedereen bij zich had geroepen, wees hij enkele dingen aan. Toen hij vroeg wat dit waren, kreeg hij antwoorden als bloemen, anemonen, ...

"Dit zijn koralen", onderwees hij hen. "Koralen zijn zeer kleine diertjes die eten vangen met hun armpjes en samen immense bouwwerken maken". Hij wees op een kaart enkele kilometerslange koraalriffen aan. Hij vertelde hen dat deze kleine diertjes zeer belangrijk zijn voor alles wat in de oceanen leeft. Ze zijn een voedingsbron, zorgen voor de bescherming van kusten en bieden ruimte voor recreatie. We moeten echter beter voor deze diertjes zorgen, want ook voor de mens zijn ze belangrijk. Zijn verhaal maakte diepe indruk op de duikertjes.

Maar waar was Skubba? Fred was hem al een tijdje kwijt. Was hij nog in de andere zaal?

De groep trok verder naar een aquarium met grote vissen. Opeens zagen ze twee paar vinnen aan het wateroppervlak verschijnen. Een dame van het aquarium vertelde dat duikers helpen met het onderhoud en dat nu twee van hen een demonstratie zouden geven. En toen herkende Fred zijn vriend. "Skubba", riep hij.

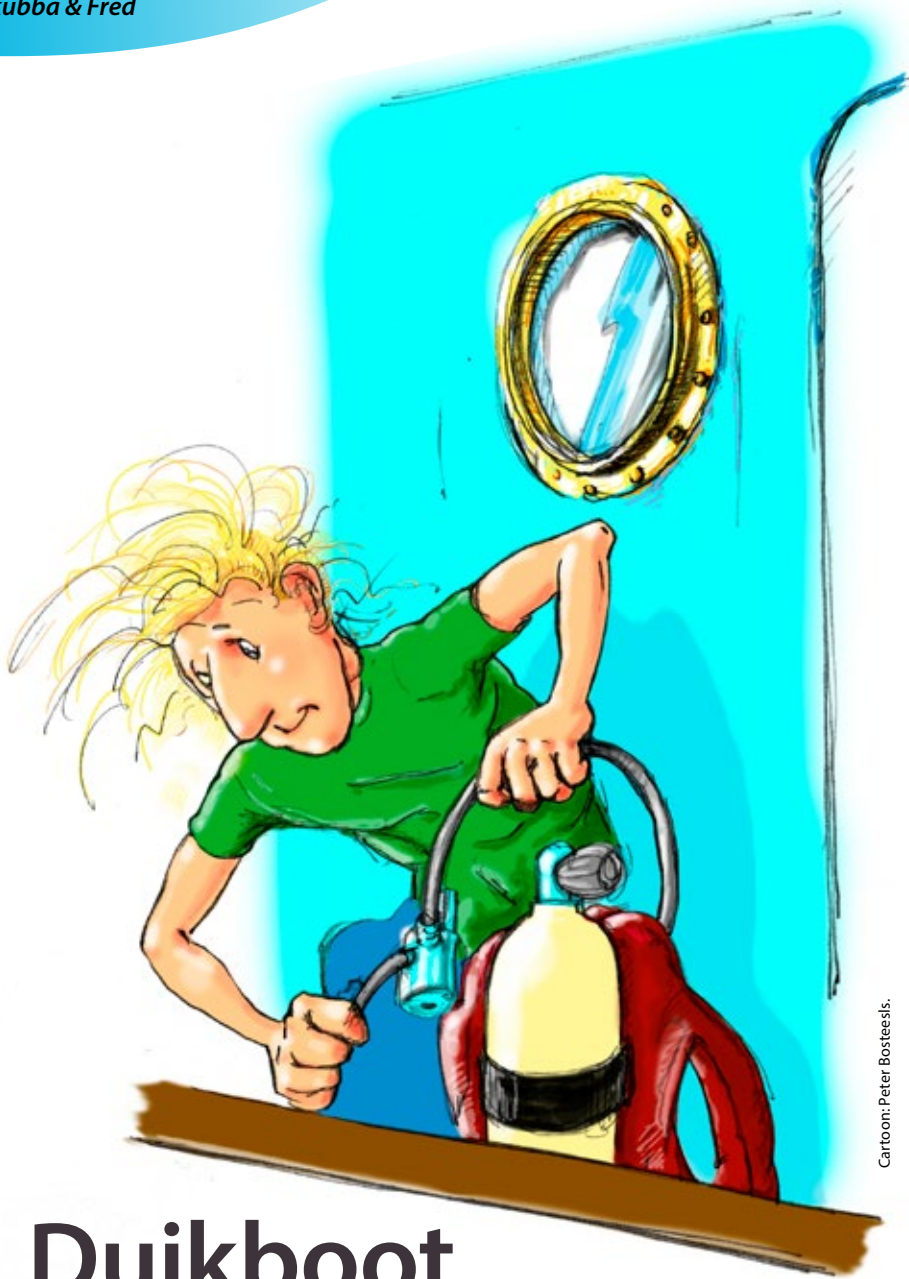
"Hij hoort je niet", zei de vriendelijke dame. "Juist, ja", antwoordde Fred. Hij wist dat wel, maar hij was blij dat hij zijn vriend teruggevonden had.

Nadat de duiker met de hulp van Skubba, de dame van het aquarium en de ganse groep jeugd-duikers aan het publiek getoond had wat duiken is, wandelden ze verder door de vele zalen.

Even later kwam Skubba weer bij de groep waarna hij moest vertellen hoe het was geweest.

Toen ze terug aan de uitgang stonden, vonden ze dat het veel te snel voorbij was. Op weg naar huis vielen onze vrienden in slaap op de achterbank van de auto. Het was een vermoeiende dag geweest. Waarover zouden ze dromen? ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Cartoon: Peter Bosteels.

Duikboot

"Met een duikboot", had Nella gezegd. Skubba en Fred begrepen het niet. Fred vroeg zich af hoe je kon duiken vanaf een duikboot. Hoe kon je de deur open doen zonder dat de duikboot vol water liep? Hij zou het opzoeken. Skubba vroeg zich dit soort dingen niet af. Hij had er alle vertrouwen in dat Nella wist wat ze deed. Hoe eigenaardig het ook mocht lijken: ze zouden gaan duiken. En dat was het belangrijkste.

Vol goede moed verzamelden ze hun duikmateriaal en vertrokken ze naar de duikplaats. Daar aangekomen probeerden ze de duikboot te ontdekken, maar meer dan een paar gewone boten zagen ze niet. Natuurlijk, hun boot lag nog onder water op hen te wachten.

"Hé, daar is Nella!", riep Fred. En ja, daar stond ze met nog een paar andere instructeurs en jeugddivers te praten.

"Goedemorgen Nella", zeiden beide vrienden in koor.

"Goedemorgen jongens, zet jullie materiaal daar maar aan de kant", antwoordde ze.

"Ligt de duikboot nog onder water?", vroeg Skubba.

Op het gezicht van Nella en de andere jeugdbegeleiders verscheen een lach.

"Die grote boot daar, dat is onze boot".

"Maar je had toch gezegd dat we met een duikboot gingen varen?", vroeg Fred. Hij vroeg zich nog steeds af hoe je de deur van een duikboot kon openen zonder dat die vol water liep.

"Een duikboot? Ja, een boot om mee te duiken, geen boot die onder duikt", was haar antwoord met een glimlach.

Een beetje teleurgesteld haalden onze vrienden hun materiaal uit de auto en wandelden ze er mee naar de boot. Hun teleurstelling was maar van korte duur. Hoewel geen duikboot, was varen met dit schip een avontuur.

Toen de kapitein het signaal gaf om te vertrekken, mochten ze meehelpen met het binnenhalen van de touwen die het schip aan de kade bonden. Deze touwen moesten ze trossen noemen. De kapitein vertelde Fred hoe hij met de GPS de duikplaats zou vinden. Hij toonde ook speciale kaarten waarop een soort van straten voor schepen stonden. Fred had altijd gedacht dat boten mochten varen waar ze wilden, maar dat was niet zo. Op zee waren er ook verkeersregels. En er was ook politie.

Nella gaf alle jeugddivers een rondleiding aan boord. Zo wisten ze alles staan en te vinden. Het grappige was het toilet. Je moest om het door te spoelen aan een hendeltje trekken. Je moest de kraan nadien sluiten want anders liep de boot vol water.

Iedereen moest zijn duikmateriaal netjes wegbergen. Zeker bij het klaarmaken en aantrekken van het duikmateriaal moest iedereen er op letten geen dingen te laten rondslingeren. De boot was wel groot, maar met al die divers zou het dek, de plaats waar je op kan lopen, snel vol liggen en een gevaarlijke plaats worden.

Opeens riep de kapitein dat ze er waren. Hij wierp het anker uit en hees een wit-blauwe vlag. De duikvlag legde Nella uit.

Rustig alles klaar maken en dan ... Duiken!

PATRICK VAN HOESERLANDE

Cartoon: Peter Bosteels.

Terug naar de haven

Het duiken op zee was fantastisch. Skubba had echt genoten. Fred had een handje toegestoken en de kapitein honderden vragen gesteld. De boot had geen geheimen meer voor Fred. Misschien moest hij later kapitein worden? Dan kon hij samen met Skubba uitvaren om te gaan duiken.

Tijdens de terugtocht naar de haven begon het donker te worden. Nu viel het op dat alle boten verlicht waren. Ook hun boot had zijn lichten aan. Fred merkte op dat het licht rechts, stuurboord had de kapitein het genoemd, groen was en links, oeps bakboord, rood. Raar? "Waarom zijn er verschillende kleuren van lichten?", vroeg hij de kapitein. "Ah, je hebt het ontdekt. Ik vroeg me al af hoe lang het zou duren vooraleer je met die vraag zou komen", glimlachte de kapitein aan het stuur. "Met die lichten, navigatielichten genoemd, kunnen we zien welke richting een boot vaart". Fred dacht even na. Stuurboord groen, bakboord rood. Ja, hij begreep het. "Worden die kleuren nog gebruikt?", vroeg Fred. "Ja, groen en rood komen veel voor. Kijk maar eens naar de boeien", glunderde de

kapitein. Fred nam de verreijkker en speurde de horizon af naar boeien. Hij zag er in allerlei vormen en kleuren. Aan stuurboord zag hij veel groene boeien met een top. Aan bakboord waren de meeste rood en hadden ze geen top. "Om naar de haven te varen moeten we tussen de groene en rode boeien varen, met de groene aan stuurboord", verklaarde de kapitein terwijl hij op de kaart wees. Slim bedacht vond Fred. Schepen voeren langs. Het was een leuke, rustige tocht. Skubba en Fred genoten ervan. Na enige tijd zagen ze dat de boeien ook verlicht waren. Het verwonderde Fred niet dat er groene en rode waren. Maar wat hem opviel was een groot licht dat af en toe over het dek scheerde. Het licht kwam uit een hoge toren.

"Dat is een vuurtoren", antwoordde de kapitein op de vraag van Fred waar dat licht vandaan kwam.

"Maken ze daar dan vuur?", vroegen Fred en Skubba tezamen.

"Vroeger stookten ze op die toren een groot vuur, maar nu zitten daar grote lichten in", zei de kapitein met een grote glimlach.

"Waarom doen ze dat? Is dat omdat je dan beter kan zien?", vroeg Fred nieuwsgierig.

"Nee, een vuurtoren geeft de weg naar de haven aan. Het toont aan hoe je veilig de haven kunt binnen varen", zei de kapitein terwijl hij een zeekaart pakte.

Op die kaart met waterstraten en vaarroutes toonde hij hoe je aan het licht kon weten welke vuurtoren het was. Ook liet hij zien hoe je door je te richten op het licht van de vuurtoren de haven veilig kon binnen varen.

Kapitein zijn, is geen gemakkelijke job! Je moest al die dingen weten.

Zachtjes meerde de kapitein de boot aan. Alles werd netjes aan de kant gebracht. Na het afscheid vertrok iedereen terug naar huis.

Onze twee vrienden praatten honderduit op de achterbank. En opeens was het stil. Zouden ze over hun duikavontuur dromen?

PATRICK VAN HOESERLANDE

Keuring onder druk

Onze vrienden keken uit naar het bezoek. Ze zouden dan wel niet duiken, maar toch beloofde het een interessante uitstap te worden. Moeder had met de meneer van de duikwinkel afgesproken dat ze een bezoekje aan zijn werkplaats mochten brengen. Hij zou hen rondleiden en vertellen wat zijn werk inhield.

Cartoon: Peter Bosteels.

Toen ze van school thuis kwamen, begonnen ze direct aan hun huiswerk want ze wilden zo snel mogelijk vertrekken. Na een korte rit kwamen ze bij de winkel aan. Het was sluitingsuur maar ze mochten toch naar binnen. Ze liepen over de binnenplaats naar de loods. De meneer deed de grote garagepoort open en ze stapten binnen in de ruimte waar de duikflessen gevuld werden. Skubba bekeek de bonte verzameling flessen. Grote, kleine, dunne, dikke, met één of twee kranen, ... en sommige waren zeer mooi beschilderd. Die met een octopus zag er fantastisch uit. Ergens in een hoek stonden er zeer grote flessen. Hoe lang zou je daar mee kunnen duiken?

"Die zijn niet om te duiken", vertelde de meneer alsof hij Skubba's gedachten kon lezen, "maar om andere flessen mee te vullen. De compressor achter deze deur, een soort van grote fietspomp, vult de flessen, maar als er veel duikers lucht willen dan helpen die grote flessen mee".

Fred bestudeerde de leidingen, meters en kranen die nodig waren om de flessen te vullen. Op sommige kranen stond het woord 'NITROX'.

"Lucht met extra zuurstof om lang te duiken met weinig trappen", verklaarde de meneer. "Nogal moeilijk om snel uit te leggen wat trappen zijn", ging hij verder om de nieuwsgierigheid van Fred te omzeilen.

Duiken met trappen? Fred schreef het op want daar wilde hij meer over weten. Later aan Nella vragen?

Ze wandelen verder de werkplaats in. Links van de ingang stond een werkbank voor het herstellen en onderhouden van ademautomaten. De meneer haalde voor hun ogen een ademautomaat uit elkaar. Ze zagen dat die bestond uit allerlei kleine deeltjes. Hij vertelde dat er tijdens het duiken vuil tussen die deeltjes komt en dat haalde hij er dan uit. Ook verslijten de dichtingen en die moeten daarom regelmatig vervangen worden, anders begint de ademautomaat te lekken. Hij toonde hoe hij dat allemaal deed. Toen alles terug op zijn plaats zat, controleerde hij met een speciaal apparaat of alles wel goed werkte. Skubba en Fred keken met grote ogen toe.

Vervolgens bekeken ze de testbank voor duikflessen. "Om zeker te zijn dat een fles tijdens het duiken niet barst, moet deze

regelmatig getest worden", verklaarde de man. "We doen dit door ze te vullen met water en er vervolgens druk op te zetten. De fles mag hierbij niet te veel uitzetten. Indien dat wel gebeurt, gooien we de fles weg".

"Waarom water? Er zit toch lucht in een duikfles?", vroeg Fred.

"Juist maar als bij het testen de fles zou scheuren, dan spuit het water er uit. Bij lucht zou de fles met een luide knal ontploffen. Met water is dat minder gevaarlijk". Hij testte een fles om het hen te tonen en nadien wees de meneer naar een aantal flessen die afgekeurd waren. Tot slot leerden ze een beetje over het herstellen van duikpakken.

Het bezoek was veel te snel voorbij. Fred had een heleboel in zijn boekje neergeschreven. Skubba had veel geleerd over duikmateriaal. En de meneer was moe van het geven van de uitleg, maar wel blij met zo'n geïnteresseerd publiek. ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Onderwaterfoto

Naast het duiken zelf leerden Skubba en Fred ook dingen die je onder water kon doen. Zo leerden ze vissen, onderwaterdiertjes en -plantjes zoeken en herkennen. Skubba had tijdens het duiken soms een waterbestendige determinatiekaart bij. Door de tekeningen op die kaart kon hij onder water snel herkennen wat hij zag. Andere keren had hij een schrijftablet mee waarop hij met potlood de vis die hij zag schetste. Samen met Fred kon hij na de duik in een boek de plant of vis opzoeken. Maar hoe meer hij dook, hoe beter hij de dingen in het water herkende zonder die hulpmiddelen.

Cartoon: Peter Bosteels.

Nella had hen verteld dat er nog een betere manier was en die zouden ze vandaag uitproberen. Er was vandaag iemand nieuw bij de duikleiders. Tijdens de briefing stelde Nella hem aan de groep voor. "Goedmiddag allemaal, dit is Edwin. Hij gaat ons vandaag vertellen over onderwaterfotografie", vertelde Nella. Ze gaf een fototoestel in een grote plasticen doos aan Fred. Deze keek er even naar maar richtte al snel zijn blik op het toestel dat voor de voeten van Edwin lag. Het was veel groter dan de camera die hij nu door gaf en het had twee lange, beweegbare armen met daarop grote lampen. Dat ding was veel interessanter.

Ze kregen uitleg over het maken van foto's onder water. Waar ze op moesten letten om goede foto's te maken. Het bleek veel moeilijker dan boven water. Je mocht niet bewegen, niet alleen zou je zo de vis weggagen maar je zou ook stof opwoelen. Als je het knopje indrukte, moest je er voor zorgen dat je niet uitademde, want anders kreeg je bubbels voor je lens. Je moest ook voor een goede belichting zorgen want onder wa-

ter veranderen de kleuren. Zo wordt rood langzaam bruin als je duikt. Daarom had Edwin die twee grote lampen mee. En zo ging hij nog een tijdje door. Ze luisterden zeer aandachtig. Fred wilde alles weten over de knopjes en de draaischijven van de camera.

Edwin zou vandaag met zijn groot toestel duiken en onder water tonen hoe hij goede foto's nam. Zo konden ze zien hoe het moest.

"Vanaf vandaag zullen jullie één voor één mogen duiken met de kleine camera. Ik vraag dat je met een tiental zelfgemaakte onderwaterfoto's een kleine reportage in elkaar steekt. Als je dat doet, dan verdien je de kwalificatie Onderwaterfotograaf." Edwin vertelde hen dat, als ze hun foto's naar hem opstuurden, hij hen zou vertellen hoe ze nog betere foto's konden maken. Iedereen vond dat tof.

Skubba mocht als tweede met de kleine camera duiken. Hij slaagde erin om vissen te vinden en met veel geduld er een paar foto's van te nemen. Ze kwamen een diertje

tegen dat hij niet herkende en dat ook niet op zijn waterbestendige kaart stond. Zijn duikleider deed teken dat hij er een foto van moest nemen zodat ze boven konden opzoeken wat het was. Slim bedacht!

Toen ze voor Skubba te vroeg terug boven water kwamen, zag Skubba Fred praten met een dame naast een nog groter apparaat met nog grotere lampen. De dame heette Alexandra en ze ging onder water filmen. Ze ging een echte onderwaterfilm. Waw, zoals de oude duikfilms van een zeker Cousteau waar Skubba veel naar keek.

Terwijl Fred honderduit vragen stelde, bedacht Skubba dat hij filmen niet zo interessant vond. Het moest wel tof zijn om met zo'n groot toestel op onderwateravontuur te gaan en allerlei dieren te filmen die mensen dan konden bekijken in de cinema. Maar een film kon je niet in je logboekje klevens. Een foto wel! ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Ontdrukken

Na maanden in en uit het water, dachten Skubba en Fred dat ze alles van duiken kenden. Ze herkenden dieren, konden foto's nemen, een voorwerp zoeken, ... en dat allemaal onder water. Dat was natuurlijk niet waar. Het leuke aan duiken was dat er een nieuwe wereld voor je open ging en dat die wereld heel groot was. Zo zouden ze vandaag droog duiken.

Skubba dacht dat ze zouden zien hoe je met een droogpak dook. Hij had gelezen dat zo'n pak bestond, maar Fred zei dat dit niet kon omdat jeugddivers niet met zo'n pak doken. Het moest iets anders zijn.

Ze reden een grote poort binnen en wandelden naar een groot gebouw. Het gebouw hing vol met foto's van duikers en dokters. Ze kregen iets te drinken en daarna uitleg over wat er hier gebeurde. In het gebouw stonden grote, metalen kamers die onder druk gezet konden worden. Op die manier konden mensen 'duiken' zonder in het water te moeten. De bedoeling was echter niet om duikers onder druk te zetten, maar om ze juist geleidelijk aan, te 'ontdrukken'. Daarom noemden deze kamers decompressiekamers.

De jeugddivers begrepen het niet goed. De dokter vooraan nam een fles water en vroeg of er iemand bubbels zag. Niemand. Hij stapte met de fles naar een machine om limonade te maken en deed er gas in. Iedereen zag de bubbels. Hij sloot de fles. "Wat zal er gebeuren als ik de fles open draai?", vroeg hij. "Bubbels", riepen ze samen. "Juist, maar als ik de fles traagjes opendraai, dan gebeurt er niets. Kijk maar", sprak hij. En inderdaad, er waren geen bubbels te zien, zelfs niet als hij de dop er af haalde.

Cartoon: Peter Bostesels.

"Wel als een duiker diep duikt, veel dieper dan jullie, en daar lang blijft, dan wordt hij een beetje als deze fles spuitwater. Wil hij zonder belen boven komen, dan moet hij traag stijgen en trappen maken. Maar soms gaat het verkeerd en dan helpen wij hem. Het is alsof we de fles sluiten en dan traagjes aan weer open doen zodat er geen belen ontstaan". Fred knikte, maar Skubba keek door het raam naar de kamers. Zou het eng zijn daarbinnen?

Na de uitleg mochten ze allemaal in de decompressiekamer. De dokter deed de zware deur dicht en sprak dan in een oud uitzijnde telefoon. "Iedereen klaar? Ze gaan ons onder druk zetten. Begin al met het klaren van de oren", raadde hij hen aan. Plots werd het warm in de kamer. De dokter vertelde dat dit kwam omdat de lucht samengedrukt werd. Na een tijdje vertelde hij dat ze nu op 5 meter waren. Dit was de eerste duik met alle jeugddivers samen en ook de eerste van Fred. Wat raar.

Ze keken door de raampjes naar de mensen die voor een groot bord zaten en allerlei hendels bedienden. De dokter legde uit

dat er in deze kamer ook een ziekenhuisbed kon staan. Sommige patiënten genazen sneller in een drukkamer. Gelukkig, want zo kon deze installatie goed gebruik worden omdat er niet veel duikers naar hier moeten komen om te genezen. Want duiken is veilig als je het goed en juist doet.

"En nu terug naar boven". Even dook er mist op in de kamer en voelde het frisjes aan, maar al snel waren ze terug aan de 'oppervlakte'. De deur van de droge duikboot ging open en toen stapten de eersten naar buiten.

Skubba vond het wel leuk, maar in water duiken veel leuker. Hij moest Fred aanporren, + want die wou er nog niet uit. Fred vond alles interessant en dit droog duiken was iets voor hem. "Kan je dit leren?", vroeg hij.

■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Over sterren

Ze doken nu al geruime tijd. Het was een druk programma met af en toe een feestje. Vandaag was er een jeugdduiker jarig. Er stonden 14 kaarsjes op de taart in de vorm van een haaienvin. Na de duik zouden ze allemaal een stukje krijgen. Lekker.

Iedereen verzamelde voor de debriefing in een grote cirkel en kreeg een lekker stuk taart in hun handen. Nella zei dat na vele jaren van plezier in het zwembad en leuke duiken in open water het binnenkort tijd was voor het feestvarken om over te stappen naar het volwassen duiken. Oei, dat klonk niet als goed nieuws. Mocht je niet altijd jeugdduiker blijven?

Als veertienjarige mag je nog een jaartje wachten, maar vanaf die leeftijd kan je de overstap al maken. Volgend jaar zou de jarige hoe dan ook tot de volwassen duikers behoren.

"Geen probleem, je zal je vrienden nog wel zien tijdens de zwembadtrainingen en als grote duiker mag je meer", zei ze een beetje troostend. Hij zou niet meer moeten duiken volgens de regels van de jeugd, waarbij onder andere diepte afhankelijk is van leeftijd en brevet. Hij zou dan dieper en langer onder water mogen blijven. En ook kunnen duiken naar wrakken, als het donker is, ...

Allemaal speciale dingen die jeugdduikers niet mogen.

Brevetten zouden vanaf dan gepaard gaan met examens zoals op school en met proeven in het zwembad en in open water. De brevetten zullen dan niet Dolfijn genoemd worden, maar sterren krijgen. Het begint met 1 ster en gaat tot 3 ster duiker. Als hij wilde en zijn best deed, kon hij na een paar jaar zelfs instructeur worden. En wie weet, zelf jeugdduikers begeleiden bij hun eerste vinslagen in het water? Dat zag de jongen wel zitten! En zijn vriendjes ook.

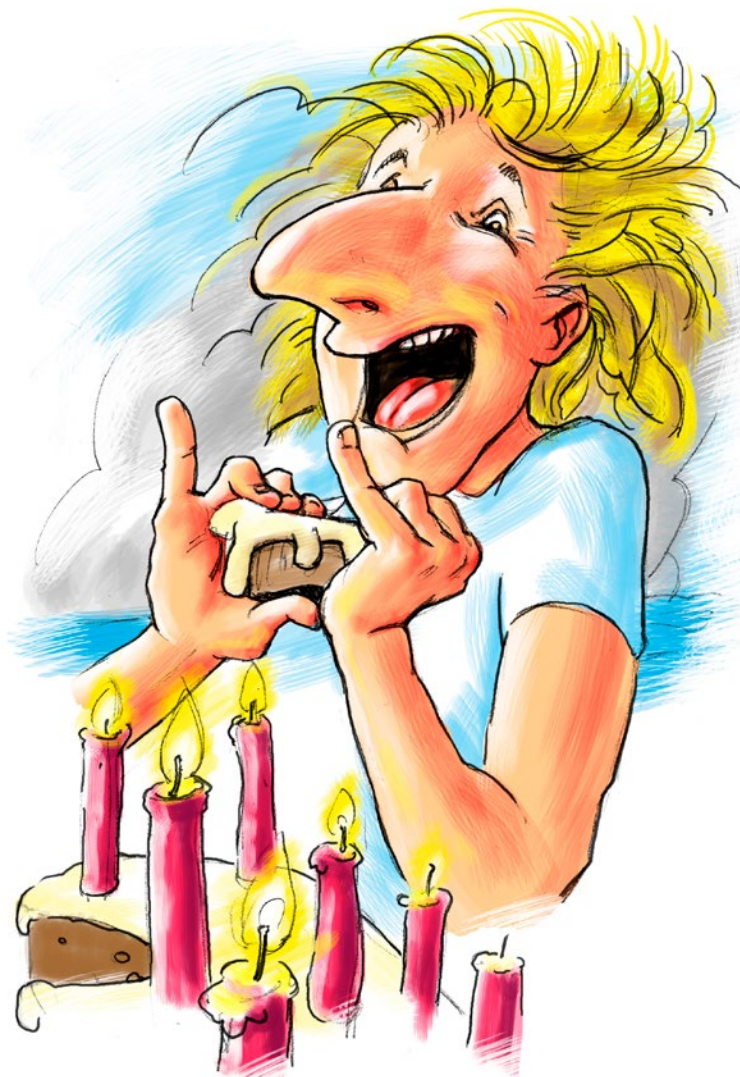
Hij zou ook niet meer met een jeugdbegeleider moeten duiken. Hij kon vanaf dan met andere volwassen afspreken voor leuke duiken. Natuurlijk betekende dit niet dat hij niet meer met Nella of de andere instructeurs mocht duiken. Dat kon nog altijd, maar hij was niet meer verplicht om dit te doen.

Als hij zou beslissen om over te stappen,

dan zou Nella hem extra uitleg geven. Daarna zou ze zijn brevet van Gouden Dolfijn na een beetje uitleg omschalen naar het 1 ster brevet voor volwassenen. Jeugd-duikers waren immers echte duikers en dus hadden hun brevetten de waarde van een ster. De ingeschreven duiken golden als duiken voor volwassenen, alleen het logboekje veranderde. Het 1 ster brevet werd gewoon zijn eerste 'groot' duikbrevet! Deze stap zou de start worden van nieuwe duikervaringen.

De jongen begon alweer te lachen. Hij begreep dat dit geen afscheid van deze leuke groep betekende, maar een stap verder in de sport die ze allemaal zo leuk vonden: duiken. Maar zo ver was het nog niet, nu zou hij nog met hen gaan duiken en taart eten. ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Cartoon: Peter Bosteels.

Duikt Fred?

Door het mooi weer konden de jeugddivers doen wat ze het liefst deden en dat was veel duiken. Ook wanneer ze niet op uitstap waren met de jeugddivingschool, brachten Skubba en Fred veel tijd aan de waterkant door. Het was een fantastische tijd.

Maar met het verstrijken van de zomermaanden naderde het duikseizoen haar einde. Het weer werd beetje bij beetje slechter en het water langzaam maar kouder. Binnenkort zouden ze hun materiaal voor open water opbergen en alleen nog maar duiken in het zwembad. Skubba voelde zich een beetje triest. Duiken in het zwembad was wel leuk, maar in open water was er veel meer te beleven.

Fred daarentegen bleef zeer druk bezig. Het viel eerst niet echt op, maar soms zat Skubba in het water en was zijn vriend nergens te bekennen aan de waterkant. Ook niet als hij een probleem had. Raar. Dat was niet Freds gewoonte. Als hij zijn vriend daarna tegenkwam en vroeg waar hij geweest was, antwoordde die altijd "Nergens speciaal". Normaal zou hij geantwoord hebben dat hij met iets bezig was of iets moest opzoeken, maar nu niet. Zou Fred ziek zijn?

En toen was het zover: de laatste duik van het jaar. De laatste voordat het te koud

werd. Skubba keek ernaar uit, maar eigenlijk ook niet. Waarom konden ze niet alle maanden duiken? Ze konden toch een dikker pak aantrekken? Hij zou dat aan Nella vragen. Traag maakte hij zijn duikbak klaar om daarna naar de plaats van afspraak te vertrekken. Fred zou deze keer niet meerijden.

Op de duikplaats aangekomen, zag hij dat zijn vriend er al was. Hij voelde zich opgelucht dat Fred er was op de laatste duik van het seizoen. Hij had even gevreesd dat dit niet zo zou zijn.

Maar wat was dat? Fred was zenuwachtig. Dat was hij anders nooit. Wat voerde hij in zijn schild?

Fred ging met Nella praten en ze wezen naar Skubba. Fred luisterde aandachtiger dan anders naar de briefing en dan hoorde Skubba Freds naam als buddy van Nella. Wat? Ging Fred duiken? Skubba geloofde er niets van. Fred was bang van water. Fred wist alles over duiken, maar zelf duiken? Nee.

Terwijl Skubba zich aan het aankleden

was, zag hij Fred volledig uitgedost naar de waterkant stappen. Zou hij dan toch gaan duiken?

Nella controleerde, zoals het een duikleider past, de uitrusting van Fred en toonde hem dat haar materiaal in orde was. Samen wandelden ze de trap af. Intussen was Skubba ook al bij de trap. Hij wilde dit moment niet missen. Fred ging duiken!

Nella en Fred deden hun vinnen aan. Nella sprong in het water. Toen ze bovenkwam, draaide ze zich om in de richting van Fred. Ze gaf hem het OK-teken. Fred antwoordde met hetzelfde teken. Hij was er klaar voor. Bril op, mondstuk in, laatste check. Toen zijn vinnen bijna het water raakten, twijfelde hij. Zou hij het wel doen?

Hij hief zijn vin op en ... ■

PATRICK VAN HOESERLANDE

Cartoon: Peter Bosteels.